

BİR KİTAP BİN DOST

Aylık Edebiyat Kültür & Sanat Dergisi

Yıl 1 Sayı 3 Ağustos 2017

2017

Kapak : (Where the winds take you)

Nicoleta Ionescu / Romanya

Aylık Edebiyat Kültür & Sanat dergisi

KÜNYE

BİR KİTAP BİN DOST

Aylık Edebiyat Kültür ve Sanat Dergisi

Temmuz 2017
Yıl: 1 Sayı: 3

Genel Yayın Yönetmeni ve

Yazı İşleri Müdürü

İlhan Özdemir
ilhanozdemir@birkitapbindost.com

Editör

İlhan Özdemir

Redaksiyon - İllüstrasyon ve

Sanat Yönetmeni

Doğan Bayındır

Yayın Kurulu

Emel Üstündağ
Gürcan Köftecioğlu
Muzaffer Özkan
Yasemin Bayındır

İletişim

info@birkitapbindost.com

Tüm içeriğin hakları saklıdır
İzinsiz Kullanılamaz
© AĞUSTOS 2017

İÇİNDEKİLER

Künye&İçimdekiler-----	1
Rüzgarların Götürdüğü Yere Git-----	2
Yayın İlkeleri-----	3
Hakkımızda -----	4
Damga (Aynur Karataş)-----	5
Bir Yaz Günü(Ebru Zeynep Dişiaçık) -----	6
Otomatik Öykü(Gürtcan Köftecioğlu) -----	7
Bozköy Belgeseli(Müzaffer Özkan) -----	9
Vietnam Savaşı'nın Yetim Bebekleri (Selahattin Ercan) -----	11
Yakın İlişkileri Sürdürebilmek (Zehra Erol) -----	13
Konuşmalar (Lavinya Öz) -----	14
Niye Yaşıyoruz ? (Emir Çebi) -----	15
Susmak ve 'Sus(!)' Kalmak...(İlhan Özdemir) -----	17
Arnavut Göçmenlerinin Yemek Kültürü (Emel Üstündağ) ---	19
Yer&Mekan (Yasemin Bayındır) -----	21
Söyleşi (Gürcan Köftecioğlu) -----	23
Maria Altmann'ın Mücadelesi (Özen Araser) -----	25
Palyaçonun Hüznü (Hüseyin Kekiç) -----	26
Kitap-Köstebek (Muzaffer Özkan) -----	27
Sinema-Psycho (Gürcan Köftecioğlu) -----	29
Mizah (Ahmet Zeki Yeşil) -----	30
Portre Yazısı (Güniz A.Küçükoğlu) -----	31
Turnalar Uçun Hiroşima'ya (Hüseyin Kekiç) -----	32
Söz (Lavinya Öz) -----	33
Kültür&Sanat -----	34

RÜZGARLARIN GÖTÜRDÜĞÜ YERE GİT

Bu ay ki kapağımız Romanya'dan, illüstratör, model, sanat direktörü ve karikatürist Nicoleta İonescu'dan. Nicoleta'ya hem bu kapak hemde karikatür sayfalarımızdaki o güzel karikatürü ile dergiye yapmış olduğu katkıları için çok teşekkür ediyorum.

Nicoleta, uçurtmaya tırmanan çocuğa, "Rüzgarların götürdüğü yere git (Where the winds take you)" diyor...

Sizin bugüne kadar bir uçurtmaya tırmanıp, rüzgarların sizi götüreceği yerlere gitme gibi bir isteğiniz, bir hayaliniz oldu mu hiç? Kendinizle başbaşa kalmak istediğiniz bir an... Yalnızlığınızla durulmak ve dünyada tek kalmak istediğiniz? Herkesin fazlalık olduğunu hissettiğiniz, kimsenin sesini duymak istemediğiniz veya hiçbir şeyin umrunuzda olmamasını istediğiniz bir an... Çok fazla değil

yalnızca bir an için bile olsa...

İşte böyle hissedip, böyle istediğiniz zamanlar; geçmiş, geleceği, yaşanılanları ve yaşanacakları düşünmeden, yalnızca kendiniz olduğunuz ve kendinizle kaldığınız anlardır!..

Sizleri bilmiyorum ama ben böyle anlarda, bir ben çıkartmak istiyorum benim içimden!.. Öyle bir ben ki; her şeyi beynimden silip, dünyaya yeniden gelmiş gibi hissettirsin bana... Yeniden öğreneyim önce oyun oynamayı sonra da okumayı ve yazmayı...

Körebe oynayıp ben ebe olayım ve gözlerimi kapayayım. Ona kadar sayıp gözümü açtığımda değişmiş olsun dünya, değişmiş olsun yaşam... Sonra bu oyundan bıkip saklambaç oynayayım... Saklanayım en ücra köşelere bulamasın beni karamsarlığım, geçmişim... Gelmesin peşimden kovalamaca oynarken, ardımda bırakayım acılarımı... Gözyaşlarımı uçurtma yapıp uçurayım göklere, yağmur olup yağsınlar gitsinler...

Ağır gelir mi bir zaman sonra her şey insana? Yoksa ben mi ağırım bu dünyaya? Kaçla kaç toplarsam bir ben ederim acaba? Yoksa etkisiz eleman mıyım bu dünyada? Sorular...sorular...sorular... Sorular bitmiyor zamanda yetmiyor sorgulamaya...

Sanıyorum rüzgarların götürdüğü yere gitmek en iyisi bu saatten sonra... Hatalarımla, sevaplarımla, yaşanacak günlerimi yanıma alıp yeni bir yola giriyorum ve kendimi ardımda bırakıyorum. Yeni bir ben oluyorum umutlarımla...

Hadi gelin sizde şimdi her şeyi bir kenara bırakın!..

Yüreğinizdeki uçurtmanın merdivenlerine tırmandığınızı düşünün...

Düşünün hadi!..

Susanna Tamaro'nun, "Yüreğinin Götürdüğü Yere Git" isimli o meşhur kitabını okuyanlar hatırlayacaktır, seksen yaşında bir büyükannenin uzaklardaki torununa yazdığı o mektupları. Yaşlı büyükanne, bu mektuplarda, değişen gelenekler, altüst olmuş değerler karşısında hissettiklerini, torununa sevgiyle aktarmaya çalışıyor ve gençliğinde yapmayı göze alamadığı şeyleri yapmasını torununa öğütlerken şöyle diyor:

"Yapmaya degecek tek yolculuk, içimize yaptığımız yolculuktur; o özgün çağrıya kulak vermeli, yüreğimizin götürdüğü yere gitmeliyiz."

Bir Kitap Bin Dost dergisinin Ağustos ayı sayısına emeği geçen ve dergiye katkıda bulunan tüm dost ve arkadaşlara çok teşekkürler. İyi ki varlar ve iyi ki bizimle birlikteler...

İlhan Özdemir

İstanbul, Ağustos 2017

YAYIN İLKELERİ

Bir Kitap Bin Dost dergisi: Haziran 2017'den itibaren "birkitapbindost.com" adresinden yayın yapan bağımsız bir çevrimiçi (online) edebiyat dergisidir. Bir Kitap Bin Dost'un amacı, edebiyat dergiciliği sektöründeki tabuları sorgulamak ve bilinçli bir kamuoyuyla bunları aşmaktır.

Vizyonu, okuyucularında edebi sorumluluk algısı geliştirip, hizmet ettiği sektöre (edebiyat dergiciliği) olumlu yönde katkıda bulunmaktır. Önemsemediği temel ilkeleri ise; özgün, sürekli, TDK kurallarına uygun bir edebi içerik(ler) oluşturmaktır.

Dergide, olması gereken düzeyi sağlamak adına ve derginin kurumsal imajını korumak koşuluyla; edebiyat, kültür, sanat ve yaşam ile ilgili ürünler yayımlanır.

Bir Kitap Bin Dost dergisi, insandan ve insanın geleceğinden yana bir yayın politikasından yanadır.

Bir Kitap Bin Dost dergisine gönderilen yazılar, şiirler, resimler, karikatürler, fotoğraflar, vb. ürünler yayımlansın ya da yayımlanmasın iade edilmez.

Bir Kitap Bin Dost dergisinde yayımlanan yazılarda ve paylaşılan ürünlerde öne sürülen görüşler yazının ve eserin sahibini (yazarı) bağlamaktadır.

Bir Kitap Bin Dost dergisinde yayınlanan yazılar, şiirler, resimler, fotoğraflar, vb. ürünler daha önce yayın veya elektronik ortamda yayınlanmış olabilir. Yazı bir kaynaktan alınmışsa yazar ya da editör tarafından kaynak belirtilmesi veya yazının sonunda (Alıntı) diye belirtilmesi gerekir. Tartışmalı yazılar ve ürünler yayından kaldırılır.

Bir Kitap Bin Dost dergisinde yayımlanan yazı ve ürünler kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. Emeğe saygı amacıyla yazının bütünü kopyalamak yerine linklerin, Facebook ve Twitter gibi sosyal medya alanlarında paylaşılmasını veya alıntılar yapılmasını rica ediyoruz.

Bir Kitap Bin Dost dergisine gönderilen yazılar TDK Yazım Kılavuzu'na (kısaltmalar dahil) uymalıdır. Yazı Kurulunca, yazının bütünlüğünü bozmamak kaydıyla ilgili yazıda düzeltmeler yapılabilir.

Bir Kitap Bin Dost dergisine gönderilen/gönderilecek yazılar, bilgisayar ortamında hazırlanarak, e-posta yoluyla (birkitapbindost@gmail.com) dergiye gönderilmelidir.

Bir Kitap Bin Dost dergisinde yayımlanması için gönderilen yazıların, şiirlerin ve diğer ürünlerin tüm yayın hakkı ilgili yazının yayınlanmasından sonra Bir Kitap Bin Dost dergisine aittir. Yazar, yayınlanan yazıyla ilgili değişiklik yapılması veya yazının kaldırılması gerektiğiyle ilgili dergiye başvuruda bulunabilir.

Bir Kitap Bin Dost dergisine gönderilen yazılı ve görsel içerik için dergimiz içerik sahibine herhangi bir telif ödemez. Bir Kitap Bin Dost dergisi gönüllülük esasına dayanan bir edebiyat, sanat ve kültür platformudur.

Bir Kitap Bin Dost dergisinde köşe yazısı niteliğinde fikir beyan eden yazılardan Yazı İşleri Müdürü ve/veya Yayıncılar sorumlu değildir. Köşe yazılarındaki fikirler, yazarların kendi kişisel düşünceleri olduğu için yasal sorumluluk ilgili yazarlara aittir.

Bir Kitap Bin Dost dergisi, bu internet sitesinde yer alan bütün hizmetleri, sayfaları, bilgileri, görsel unsurları önceden bildirimde bulunmadan değiştirme ve yayından kaldırma hakkını saklı tutar.

Tüm soru, öneri ve şikayetleriniz için birkitapbindost@gmail.com adresini kullanabilirsiniz. Bir Kitap Bin Dost dergisi, paylaştığınız hiçbir e-postayı yasal zorunluluk gerektirmedikçe başka mercilerle paylaşmaz.

Basın bültenleri için lütfen tarafımızdan onay alınız. Bu adresi lütfen ticari ve reklam amaçlı listelere eklemeyiniz.

Bir Kitap Bin Dost dergisine yazı ve ürün gönderen kişiler yukarıdaki yayın ilkelerini ve içerik politikasını kabul etmiş sayılır.

BİR KİTAP BİN DOST DERGİSİ

YAYIN KURULU

HAKKIMIZDA

Tüm gönül dostlarına; “merhaba.”

Bir Kitap Bin Dost olarak, yeni bir dergi ve yeni bir sesle karşınızdayız. Aslına bakarsanız, dergicilikle ilgili olarak çok fazla bir bilgimiz ve deneyimimiz yok. Ama korkmuyoruz ve bu konuda başarılı olacağımızı da düşünüyoruz. Neden mi? Çünkü inandığımız ve savunduğumuz bir şey var, o da; İNSAN...

Bu yola çıkma amacımız; hayatın içerisinden insanı bulup onu layık olduğu değere çıkartma. Ulaşabildiğimiz her insanın hayatında ayrı bir güzellik kapısı açmak, gerçek dost arayan, gönülden dertleşmek isteyen, sevginin gerçek bir değer olduğunu düşünen ve içindeki tüm güzel değerlerin dış dünyada bir karşılığı olması gerektiğini düşünenler ile birlikte aynı yolda yürümek istiyoruz...

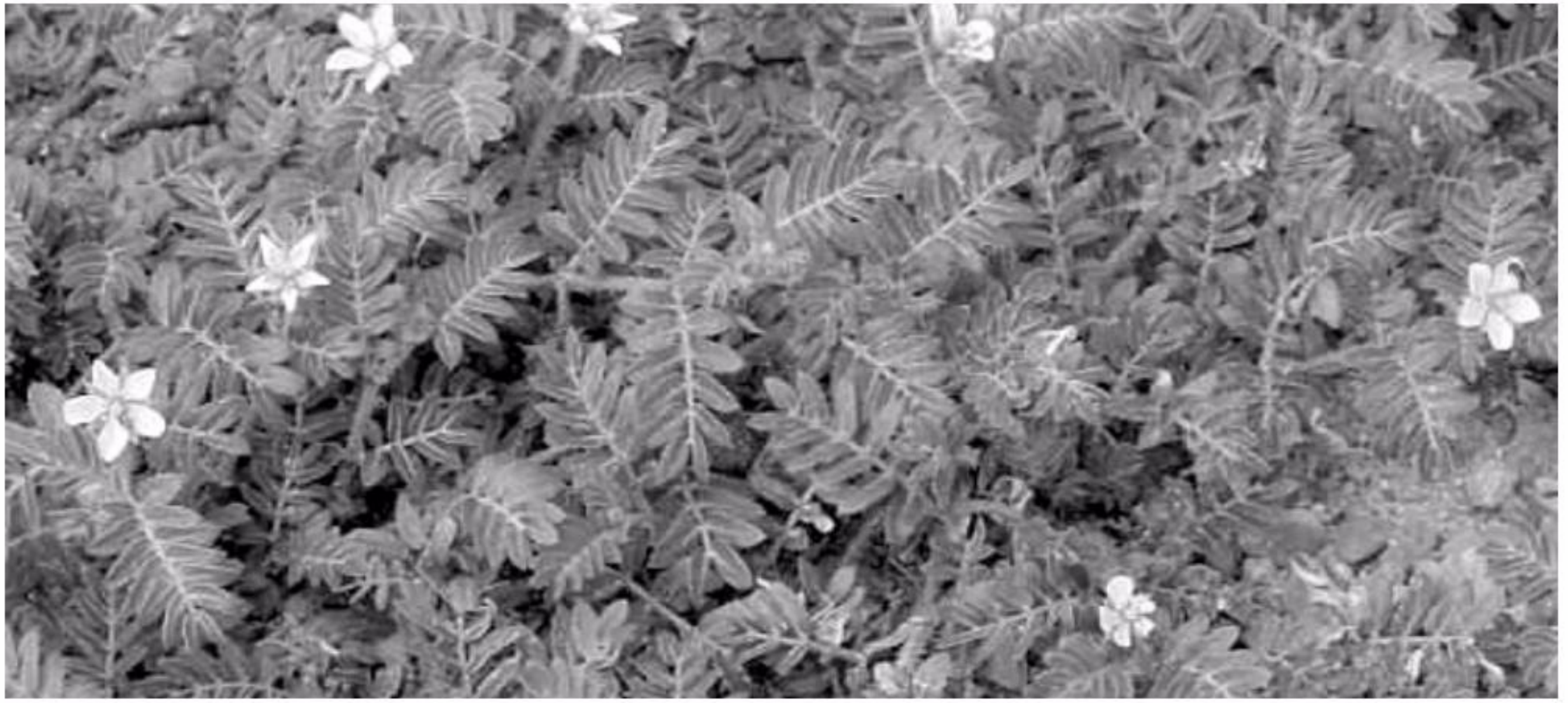
Bizler, bildiğimiz ve bilmediğimiz tüm güzellikleri bu derginin sayfalarında gün ışığına çıkarmak istiyoruz. Konuşmak, dertleşmek, bu sayfalarda bizi biz yapan değerlerle yüzleşmek için buradayız. Yeni bir dergi olmanın getirmesi gereken tüm yenilikleri gücümüzün yettiğince buraya taşıyacağız. Bunu gerçekleştirmek için, heybemizde ne varsa dökeceğiz...

Ne, neden, nerede, nasıl soruları gündemimizin baş köşesinde oturacak her zaman... Konuşacağız hiç durmadan... Ölesiye sorgulayacak, kıyasıya sevecek, hiç durmadan yürüyeceğiz bu yolda...

Siz de hayatı daha iyi anlamak ve insan dünyasında farklı bakış açıları yakalamak istiyorsanız bize katılabilirsiniz.

Bu dergiye emeği geçen herkesin, emeğine sağlık. Herkese yararlı olması dileğiyle...

Bir Kitap Bin Dost
Yayın Kurulu

DAMGA! . .

Kader mi insanı yönlendirir, yoksa bizler mi kaderimizi?

Kimimiz kaderi ben mi yarattım derken, kimimiz de “Kahpe felek sana nettim neyledim?” diyerek, felek diye birini suçlar durur...

Gül bahçesine girip de sadece dikenleriyle karşılaşmak ne feci bir şey!

Bir de pıtrak dikenini var... Offf... Off...

Hikmetli dünyanın pıtraklı sokakları... İşte sokaklarına bu bitkinin halı gibi döşendiği dünyanın adı “aşk”tır. Hele bu aşk bir de yasaksa o zaman vay haline Ademoğlunun!

Yeni gençliğe adım attığımız yıllarda, bu sözü söylerdi ablalarımız: “Hikmetli dünyanın pıtraklı sokaklarına hoş geldiniz...”

Bu bitkiden korkmak lazım, üzerine basanı çökertiveriyor...

Yasak aşka tutulan gül bahçesine girdiğini zannetse de bu yeşil halı serilmiş yolda yürürken, o güllerin dikenleri her yerini dalıyor.

Bu yazımda size yasak aşktan bahsetmek istiyorum.

Böyle bir kaç olaya tanık oldum ve bu durum benim hep kalbimi sızlatmıştır.

Adı üstünde yasak... Ağrısız başa bez bağlamak gibi, ne işin var be kardeşim bu meymenetsiz dünyada...

Bak keyfine, ama yok!

Bu kadarla da kalmıyor bu yasak aşklar, meyve de veriyor.

İşte en çok onlar zarar görüyor bu ilişkiden.

Herkes hevesini aldıktan sonra tekrar kendi yollarına dönebiliyor da o yavrucaklar bu acımasız hayatın girdabında çaresizce çırpınıp duruyorlar.

Suç sizde değil çocuklar, size o gözle bakan bütün gözlerde suç...

Aynur Karataş
İzmir, Ağustos 2017

BİR YAZ GÜNÜ

Sıcak, otobüs durağını çevrelemiş, bekleyenler veryansın ediyordu. Kavurucu bir hava vardı. Gölgeye kaçışanların sayısına ulaşmak imkansızdı.

Yaz mevsiminin gelmesini sabırsızlıkla bekleyen insanoğlu nankör bir yaratıktı. Dil, söylenilenleri bir çırpıda unutturuyor, yeni maceralara uzanıyordu.

Can çıkar huy çıkmaz derler ya hani! Söyleniyor da söyleniyordu.

Ah şu dört mevsim!

Kimler kulaklarını çınlatmadı ki! Kimler tutulmamış yeminler vermedi ki!

Bu sıcak hava kütesinin yoğun yaşandığı atmosferde, iki kaçamak bakış yapıştı yeryüzüne. Bir kadın ve bir erkek ince ince bakıyorlardı birbirlerine.

Kelebek ve kuş mevsimi geçip gitmişti oysa ki. Tam bir böcek mevsimiydi.

Hani şu tam burun hizasında küme halinde uçuşanlar var ya! İşte ondan.

Sıcaktan bunalmış olan genç kadın büyük bir mücadele içindeydi. Dudaklarına yapışan “off” isyanı her şeyi ele vermiş, erkek ilk centilmenliğini göstermişti.

Genç kadın uzatılan eli tutup kenara çekildiğinde, uzun vakittir beklediği otobüs çekip gitmişti öylece. Söylenmeye hazır dudakları susuyordu. Bir başka ele dokunan eli ayrı bir telden çalıyordu. İçinde bilmediği bir şarkının notaları esiyordu.

Hafızasında cereyan eden “do, re, mi” kalıntılarına benzemiyordu. Önce ılık ılık akan, sonra da sıcaklaşan bir sancıydı bu.

Aşk, iki kulun başına mı çöreklenmişti ne!

“Bir yaz günü” diye başlamıştı genç kadın, günlüğünün ilk sayfasına. Olanlar olmuş, o gece sayfa

yürek kıpırtılarıyla dolmuştu.

İnce ince nakşederken akıbetini gündüz ve gece, donanıyoruz her bir günde.

Yaz bitiminde sakın üzülme!

Sonbaharda ilk yağmur damlası düştüğü anda yere, bilmediğin bir kalp çarpıntısı yaşıyor olacak bir yerlerde.

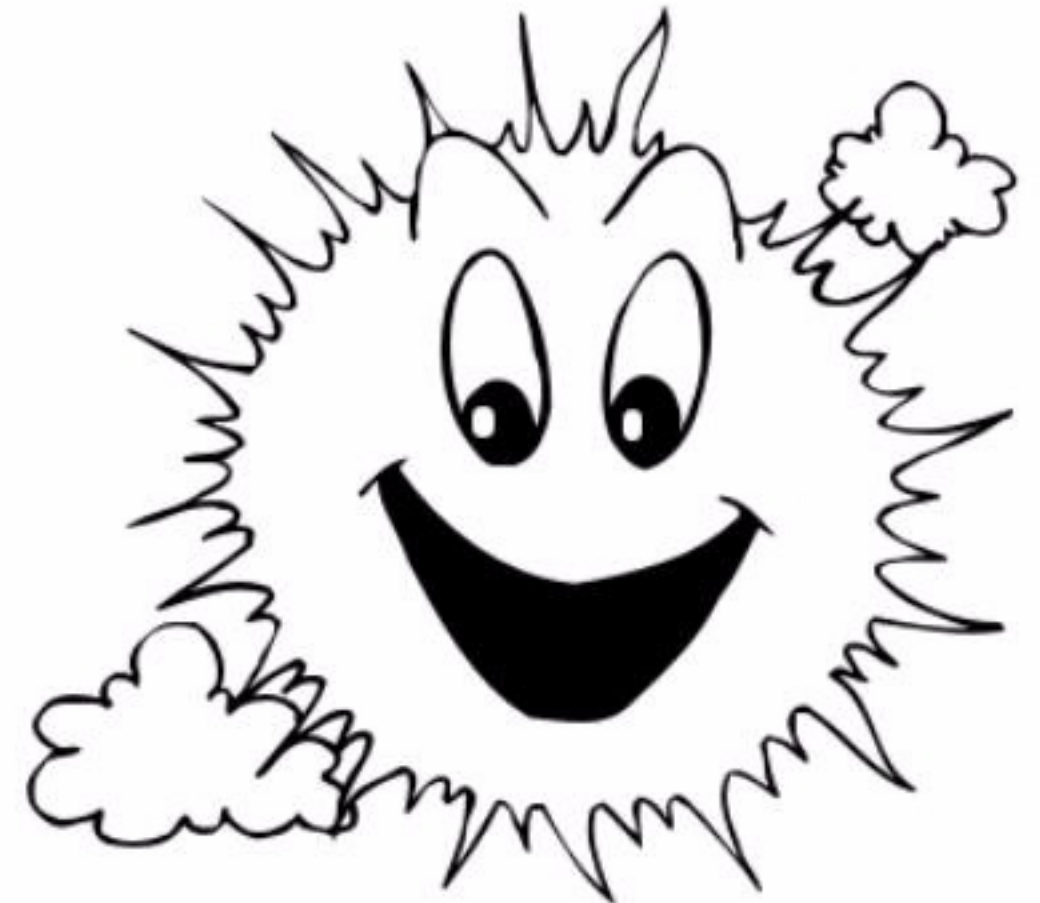
Gökkuşağı kurulduğu an gökyüzünde dilekler dizi dizi belirir erkek ve kadının bünyesinde.

“Aşk” uçurumun kenarında düşmeye hazır bir bilmece.

Dört mevsimle hesaplaşmayı dert etme kendine.

“Bir yaz günü” diye devam etmişti kadın sayfaların arasına heyecanını bıraktığı o gece.

O yaz günü hiç ama hiç bitmesin diye...

Ebru Zeynep Dişiaçık

İstanbul, Ağustos 2017

OTOMATİK ÖYKÜ

Paldır küldür sesleriyle hafriyat kamyonu pastanede oturanların içine daldı. Kamyonun direksiyonu kavşaktan dönerken kilitlenmiş, şoförü toplamaya çalışana kadar ortalık kan gölüne dönmüştü. Pastanede sohbet edenler, gazete okuyanlar, çevreyi seyredenler ve telefonuyla haşır neşir olanlardan oluşan kalabalık, canhıraş feryatlarla kaçışırken, bir genç elindeki tabletin ekranına dalmış, dünyayı unutmuştu. Bir anda ortalık, inleyen, yardım isteyen, ağlayan ya da geçirdiği şokun etkisinden kurtulamamış insanlarla dolmuştu.

Kamyon, daldığı pastanenin sütununda hareketini bitirmiş, tıslamalar çıkartıyor ve buhar püskürtüyordu. Bu arada birçok masayı devirmiş ve sürükleyerek altına almıştı. Çelimsiz bir delikanlı bu masaların arasında sıkışmıştı. Aslında, masalar ve ayakları sanki ona bir çadır kurmuş, metal dökümden masa ayakları onun ezilmesini engellemiş, sıyrıklarla kazayı atlatabilmişti. Bu gösterişsiz genç, çarpmanın etkisiyle kırılmış tabletıyla, devrilmiş masaların ve çakılan kamyonun altında kalmıştı. Çevredekiler, kollarından çekerek onu oradan çıkardılar ve biraz uzağa, çimenlerin üstüne taşıdılar.

Ambulanslar acı siren sesleriyle ve ışıklar çakarak geldi. Görevliler ilk başta ağır yaralıları topladılar. Sıra çimenlerin üstündeki çelimsiz gence geldiğinde ilk yardım ekibi şaşıtı kaldı. Gencin birkaç çizik dışında hiçbir yarası yoktu ama müthiş bir zihinsel travma geçiriyordu. Kilitlenmiş elinde kırık tablet vardı, bedenini ateş basmış, yüzü donakalmıştı...

* * *

Saygın bir gazete, her yıl edebiyat alanında, büyük ödüllü yarışmalar düzenliyordu. Bu yarışmalara,

dağıtılan ödüller nedeniyle, çok sayıda isim yapmış yazar katılırdı. Bu yüzden, yeni yetme yazar adayları ve adı sanı duyulmamış yazarlar, yarışmaya katılma konusunda çekingen davranırdı. Buna rağmen her yıl haddini bilmez(!) birkaç genç yazar onların arasına girmeye çalışırdı. Ancak bu hevesleri, ünlü kalabalığı arasında saman alevi gibi söner, onlar da kaybolup giderlerdi. Ne var ki, ne olduysa oldu, bu yıl roller tersine dönmüştü. Jüri üyeleri sanki sözleşmiş gibi oybirliği ile genç bir yazarın öyküsünü zirveye taşımıştı. Oylamalarını bitirmişlerdi ama jüridekiler seçimleri konusunda aralarında fikir alışverişinde bulunmayı onurlarına yedirememişlerdi. Her yıl kendi adayının seçilmesini bekleyen jüri üyeleri, bu yıl kendi seçimlerinin kazanamayacağını düşünüyordu fakat vicdanen rahattılar. Hoş, bu yıl da böyle olsundu. Bu genç büyülemişti onları.

Ödüllerin dağıtılacağı tören için gazetenin yöneticileri, jüri, adaylar ve edebiyatseverler yerlerini almışlardı. Her bir dalda, kazanan anons ediliyor, alkışlarla sahneye geliyor ve ödülünü alıyordu. Ünlü yazarlarla bir kaç poz fotoğraf çektiriliyor, sonra bir teşekkür konuşması ve çiçeklerle uğurlanıyordu. Sonunda, sıra öykü ödülünün açıklanacağı ana geldi. Açıklama yapıldığında, diğer bütün ödül anonslarından çok daha büyük bir alkış koptu. Ödülü kazanan ilk defa adı duyulan bir yazardı.

Jüri üyelerinin hepsi sözleşmiş gibi neredeyse benzer cümleler söylemişti: “Biliyorum kazanamaz ama benim seçtiğim aday, bu genç yazar...” İşte, anons edilenin o yazar olduğu anlaşılınca, bütün davetliler, takımına kupa kazandıran golü atmış bir futbolcu gibi büyük bir coşkuyla sevinmişler, avuçları kızarana

kadar alkışlamışlardı.

Alkışlar kesilmiyordu ama genç yazar bir türlü ortalığa çıkmıyordu...

* * *

Bilgisayar teknisyeni bir babanın sıra dışı, çılgın çocuğuydu. Diğer çocuklar sokakta oynarken, daha okul öncesi yıllarında bilgisayarları ve elektronik aletleri kurcalamaya başlamıştı. İlkokul yıllarında, okulun Aynştayn lakaplı matematik şampiyonuydu. Liseye geldiğinde, edebiyat öğretmenine vuruldu. Aslında, öğretmenin silüetinde edebiyata âşık oldu!.. Bu aşkla ona mektuplar, şiirler, öyküler yazdı. Bunlar istediği gibi olmayınca, yeni bir arayışa girdi. Duygularını istediği gibi ifade edemiyordu. Çünkü o, edebiyatın ve sanatın değil; makinelerin, bilgisayarların adamıydı...

Bir gece rüyasında edebiyat öğretmenini gördü!.. O gecenin sabahında beyninde bir şimşek çaktı. İçinde çok özel bir program olan bir makine yapacaktı... Şimdiye kadar kimsenin aklına gelmemiş olanı adım adım planladı. Önce bir izlek verilecek, sonra yer, zaman seçilecek, kahramanlar ve adları üretilecek, diğer tipler ve unsurlar belirtilecekti. Sonra öykünün temposu, uzunluğu, çatışması seçilecek, türü duygusal mı, romantik mi, ideolojik mi, kahramanlık mı, macera mı her neyse belirlenecek ve tabii ki bir parlak fikir cümlesi anahtar parametre olacaktı. Bütün bunlar girildikten sonra, programın üreteceği ek sorular yanıtlanacaktı. Veri bankasının içine, dünyanın ve Türkiye'nin en iyi öyküleri aktarılmıştı. Sait Faik'ler, Anton Çehov'lar ve daha neler neler! Binlerce usta yazarın öyküleri, milyonlarca sayfa hazırdu. Günler günleri kovaladı, yapay zeka ürünü akıllı bir öğrenme programı yazdı.

Bu program, taradığı her öyküyü sınıflandırıyor, en can alıcı ifadeleri öğrenip, okudukça büyük bir hızla kendini geliştiriyordu. Milyonlarca sayfayı okuyup, depolayan, öğrenen kocaman bir elektronik beyin, hem de hiç unutmayan! “Öykü Yazan Makine” tamamdı...

* * *

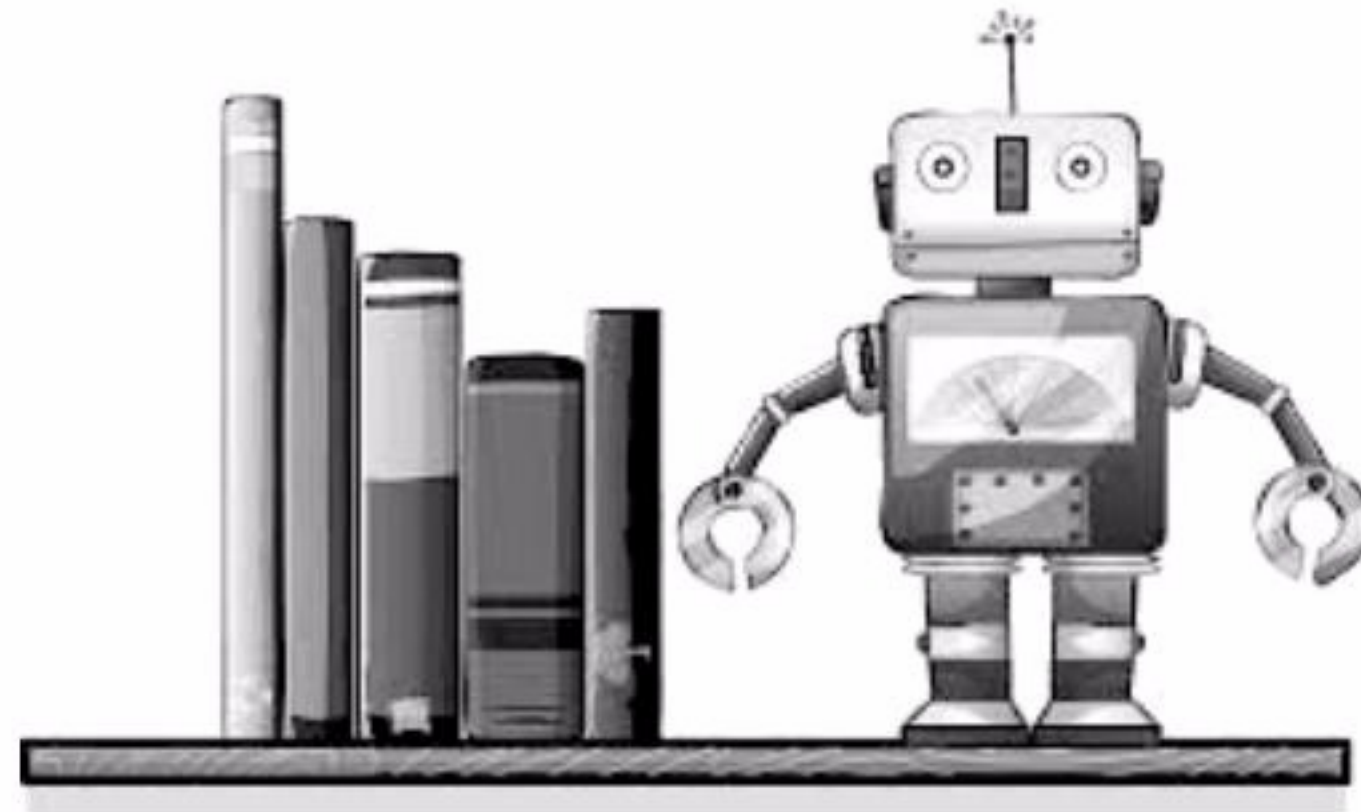
“Aynştayn” lakaplı matematik canavarı çocuk, artık “Genç Hemingway” rumuzlu otomatik öykü üreten bir yarışmacıydı. Ürettiği öyküyü, ülkenin meşhur gazetesinin açtığı yarışmaya yolladı. Büyük ödülü kazanması onun için sürpriz olmayacaktı. Bundan o kadar emindi ki, töreni çok yakındaki bir pastanede tabletinden izleyecek, ödül açıklandığında, alkışlar arasında, bir iki dakika içinde salona gösterişli bir giriş yapacaktı.

Ne yazık ki, tam ödülü kazandığı açıklandığı anda, hafriyat kamyonu pastaneye daldı. Kazada bedeni

ciddi bir yara almadı ama bu iki sıra dışı olayın neredeyse aynı anda gerçekleşmesi, bütün bedenini felç etti ve bir daha çözülmedi. İcat ettiği “Öykü Yazan Makine”nin şifreleri ise kırılan tabletinde sonsuzluğa gömüldü. Zaten ondan başka da o makineyi kullanabilecek kimse yoktu...

Gürcan Köftecioğlu

İstanbul, Ağustos 2017

BOZKÖY BELGESELİ

Benim bu köyde serçelerin çıkardığı hoş sesler eşliğinde, gölgesinde oturmadığım ağaç yoktur. Suyundan içmediğim pınar ve çeşme, böğetlerinde çimmediğim dere kalmamıştır. Derelerin tertemiz ve berrak sularında küçük minik balıklar ile onları yemek için suyun kenarında bekleyen yüzlerce kurbağalar pusuda beklerdi.

Köyün bütün yolları topraktı, yazın yürürken bastığın yerden pofur pofur toz kalkardı. Bu toprak yollarda ağır ağır ilerleyen öküz arabaları gıcırdaya gıcırdaya sesler çıkarırdı. Böyle bir öküz arabasıyla yazın deste çeken Cura Abdul'un kavalının sesi köyün her yerinden duyulurdu. Köyün zengin ailelerinde iki çift öküz olurdu. Bu öküzler sırayla yaz boyu gece gündüz durmadan çalışırdı.

Öküz arabası olmayan orta gelir gurubundaki köylülerde ise at arabası olurdu. At arabaları daha hızlıydı fakat daha az yük taşırdı. At aynı zamanda binek hayvanı olarak da kullanılırdı. Köyde; çoluk çocuk, genç ihtiyar, kadın erkek herkes ata binerdi. En çok kullanılan binek hayvanı ise karakaçanlardı. İstisnasız her evde bulunurdu. Semerin yan taraflarına bağladığımız küfelerle envai çeşit mal taşırdık.

Zeytinliklerin veya üzüm bağlarının alt bölümlerinde, biraz taban yerde, herkesin bir iki dönümlük sebze ekecek yeri olurdu. Oraya ıspanak, bakla, bezelye, yerli tohum kırmızı susuz bamya, yerli oturak fasulye, yerli erik domatesi,

bamya, yerli oturak fasulye, yerli erik domatesi, acur, kelek, acı düvelek, kavun, karpuz gibi sebzeler ekerlerdi. O keleklerin kokusu, tadı hala ağzımda. Isırdığın zaman ağzının kenarından sulu sulu çekirdekler taşırdı. Akşama doğru karakaçana binip köyün yolunu tuttuğunuzda, etrafı seyretmek bir ömre bedeldi...

Köyün hemen yakınında Osman Kuyusu ile Satıcı Veli Bağı civarında iki tane harman yeri... Yığınların etrafında dönen öküzler, atlar... Döğenin üzerindeki köylülerin "ho, ho, deh, deh" diye çıkardıkları sesler hemen az ilerde egzotik görüntüleriyle az da olsa susam güğümleri. Her evin çatısında serçe kuşları, evin hayatlarında kırlangıçlar, bacalarında ise kerkenezler ötüşürdü... Köyün içindeki bütün yollar, taş döşeme ya da topraktı.

Herkesin avlusu harım denilen, çalı ile örülmüş çitlerle çevrilmiş durumdaydı. Briket duvarlar henüz icat edilmemişti. Köyde her hanenin mutlaka sağlır bir hayvanı vardı. Kalabalık ailelerde mutlaka inek, çekirdek ailelerde ise koyun veya keçi bulunurdu. Evlerde süt, yoğurt ve peynir eksik olmazdı. Erkek yavrular beslenir kurbanlık yapılırdı. Dışarıdan pek kurbanlık alınmazdı. Köylünün en büyük geliri tütün ziraatıydı. Köyün arazisinin yarısından fazlası tütün tarlalarıyla kaplıydı. Yemyeşil bir deniz gibi... Tütün salmalarının arasında mis gibi kokan yerli domates ve acur olurdu. Köylü tütün

tarlasında çalışırken ekmeğine azık yapsın diye. Kuşluk vakti tütün kırarken bazlama ekmeğiyle yemeye doyum olmazdı.

Hazirandan itibaren bağlardaki üzümler olgunlaşmaya başlardı. Bağ bozumu bir şenlik halinde geçerdi. Üzümler serilirken oğlak, olmazsa mutlaka horoz veya tavuk kesilirdi. Adettendi, kesmeyen ayıplanırdı. Sergi yeri; üzümler kuruyup kaldırılınca kadar yabani hayvanlar zarar vermesin diye başında beklenirdi. Tütün tarlalarının istisnasız her birinin sınırında birer armut ağacı vardı. Bunlar çeşitli cinslerde zamanında bilen birileri tarafından hayrına aşılarmıştı. Bu armutlar toplanır, özellikle şehirdeki eş, dost ve tanıdıklara hediye olarak verilir, bazen de ova köylere götürülüp satılırdı. Dibine dökülenler ise hayvanlara yem olarak verilirdi.

Nahiyeden kalkan otobüs; sabahları köye de uğrar ve ilçeye gider, akşamüzeri geri dönerdi. Başka da ulaşım aracı yoktu. Köye daha traktör girmemişti. Her evin bahçesinde dut ve erik ağacı ile birçoğunda kuyu vardı. Köye henüz su gelmemişti. İraz Nene'nin avlusundaki siyah dut ağacına çıkar ağızlarımızın etrafı mosmor oluncaya kadar yerdik.

Bazen atların, eşeklerin nalları düşerdi. Doğru Hortuna Köyü'ne rahmetli nalbant Mehmet Ali'nin dükkanına... Öküz ve at arabalarının tekerlekleri güneşten çatlamasın diye arada ıslatılır, bazen de ıslak çul çuvala örtülürdü. Caminin üstündeki yolun kenarında keşkeklik buğday döğmek için büyük bir taş vardı. Karşılıklı iki kişi, ağaç tokmaklarla, buğdayın kabukları ayrılana kadar döğerlerdi.

İlkokul kapanmamıştı. Yüz yirmi öğrencisi vardı. Okula annelerimizin diktiği siyah podye tek tip önlüklerle giderdik. Erol'un Kahvenin terasında; akşamları gençler pikaptan plak dinlerlerdi. Pikap, radyodan sonra en önemli icattı. Muharrem Ertaş türküleri çok popülerdi. Bazen kavga ederler, araya büyükler girer tatlıya bağlardı. Köyde kahvehanelerde çay 10 kuruş, gazoz 25 kuruştı. O zamanlar her taraf yemyeşildi. Çok kişi, yeşilliklerin arasında dolaşırken, sincapların, sansarların, tavşanların seğirterek kaçıştıklarına şahit olmuştur.

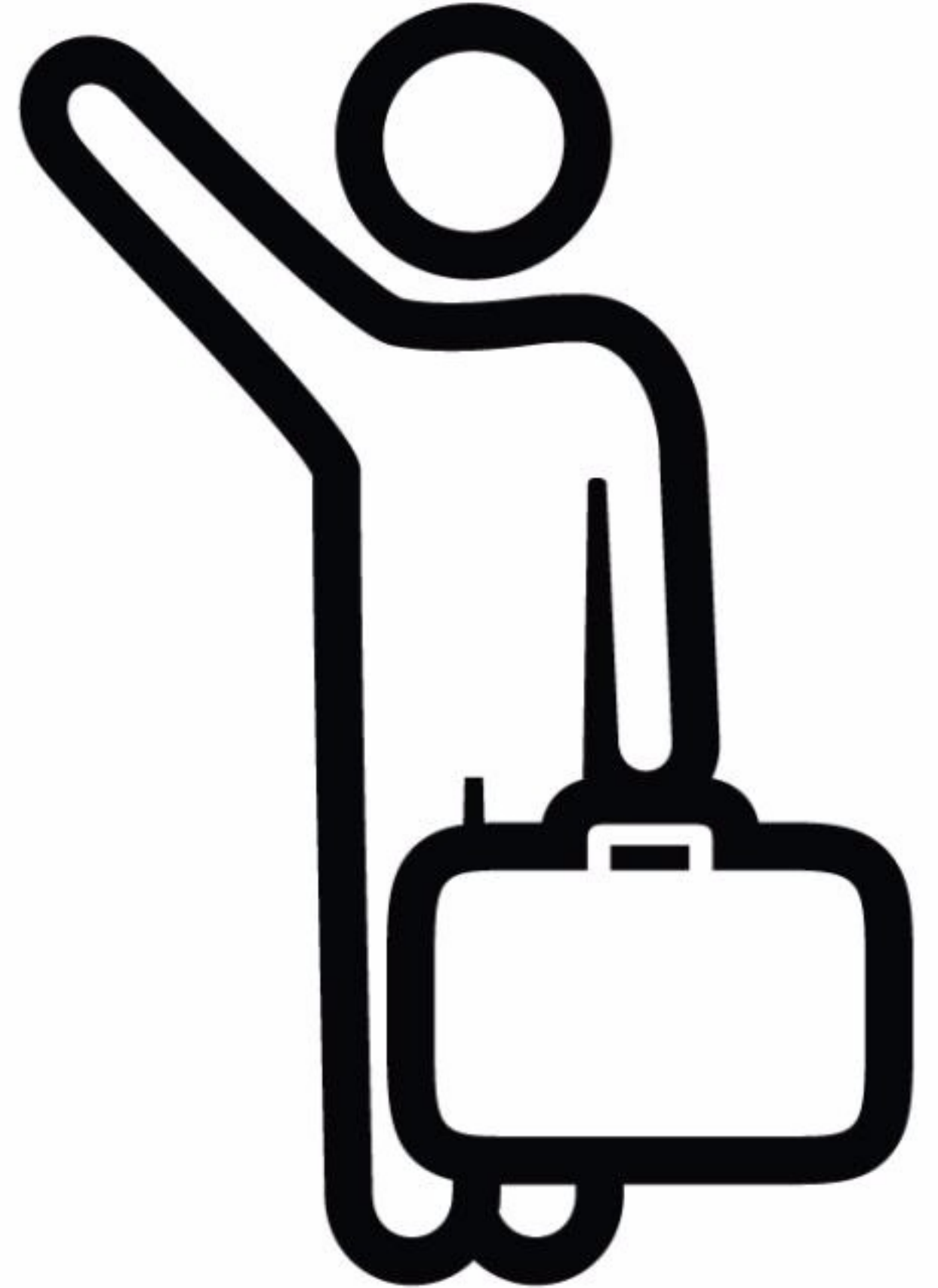
Altmış yıl önce şeker ve pirinç dışında kendi

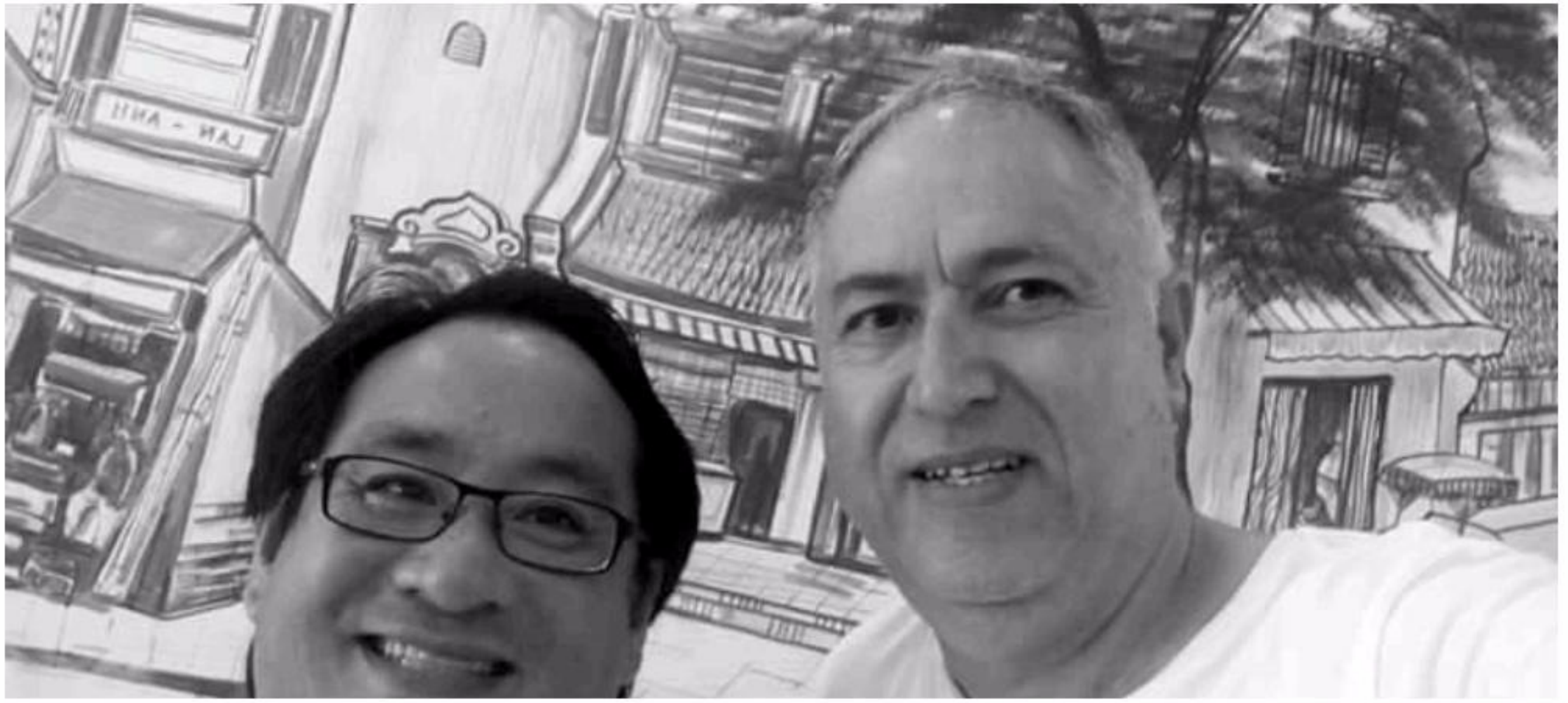
kendine yeterli olan köyde bugün tütün ziraatı yapılmıyor, üzüm bağları bitmiş durumda. Üretim durmuş. Gençlerden kimse kalmamış, hepsi büyük şehirlere göç etmiş. Okul kapanmış, taşımali eğitime geçilmiş. Hoş öğrenci de kalmamış. Birkaç emekli dışında işgücü yok. Kalanlar da etini, sütünü, yoğurdunu, meyve ve sebzesini marketten tedarik ediyor.

Sonsöz; ben size 60 yıllık bir belgesel hazırladım. Dikkat edin, altmış yılda doğamız nereden nereye gelmiş, bir de 60 yıl sonra nelerin olabileceğini tahmin edin.

Tekrar görüşmek üzere kalın sağlıcakla...

Muzaffer Özkan
Ankara, Ağustos 2017

VIETNAM SAVAŞI 'NIN YETİM BEBEKLERİ

Vietnam Savaşı denildiği zaman akla ilk gelen; Napalm bombasının alevlerinden yandığı için elbiselerini çıkarıp, çıplak ağlayarak koşan, o zamanlar 9 yaşında olan savaşın sembolü Phan Thi Kim Phuc'tur.

Bizleri, vahşeti ve insan kıyımı ile çok etkilediğinden, gençliğimizde ve sonraki yıllarda Vietnam Savaşı ile ilgili pek çok kitaplar okuduk, filmler seyrettik ve haberler dinledik. Bu filmlerden bizde en çok tesir bırakanlar; "Takım" (Platoon) ve "Doğum Günü 4 Temmuz"dur (Born on the 4th of July). Seyretmeyenlere acilen tavsiye olunur.

Bu nedenle Büyük Güney Asya Gezisini planlarken Vietnam'ı gezi programına özellikle aldım. Kazandıkları bu büyük zaferin haklı gururunu yaşayan, küçük görünümlü bu büyük insanları yakından tanımak istedim. Önce "klonist" Sömürgeci Fransızları ve ardından emperyalist Amerika'yı ülkelerinden kovmak için on yıllar süren ölüm kalım ve özgürlük savaşının galibi insanlarla ortak yönlerimizin olmasının haklı gururunu yaşadım. Yaşarken de bir daha öğrendim ki hiçbir şey tesadüf değil ve yaşadığımız her şeyin bir nedeni var. Vietnam'ın sade fakat güler yüzlü ve mutlu insanlarını ilk defa gördüğüm Hanoi Havaalanı'na indiğimde, buradan güzel ve benim için çok enteresan bir hikaye ve kurduğum bir dostluk ile ayrılacağımı nereden bilebilirdim ki!

Havaalanından taksiyle,com'dan

rezervasyon yaptığımız Campella Hotel'e doğru yol alırken, eşim ve ben yeni bir ülkeyi tanımanın heyecanı ile etrafı seyrettik. Küçük ve şirin otelin lobisine girdiğimizde resepsiyonist küçük Emily karşıladı bizi. Kız o kadar şirin ki, gelin Emily'i başka bir hikayede anlatayım. Emily hemen gelip, alışlagelmişin dışında yanıma oturdu ve kuşe kağıda basılmış bir harita üzerinden bize gezilecek yerleri ve güzel restoranları tek tek işaretleyerek anlattı. Daha sonra, bizi sevmiş olacak ki, bize aynı fiyat üzerinden göl manzaralı daha güzel bir oda vermeyi teklif etti. Sevinçle kabul ettik ve valizlerimizi odaya atar atmaz merakımızı bir an önce gidermek ve bir şeyler içmek için sokağa fırladık.

Güzel başlayan her şey güzel gidermiş lafını şimdi uydurduktan sonra, gerçekten Vietnam'ı ve onun mutlu ve gururlu insanlarını çok sevdik. Savaşırken o kadar çetin ve sert olabilen insanların, barışta bu kadar yumuşak olmaları beni şaşırtmadı desem yalan olur. Neyse, gelelim hikayemize... İkinci gün Vietnam'ın sıcak ve nemli havasından biraz bunalmış vaziyette gezdikten sonra otelin lobisine gelince biraz soluklanmak ve serinlemek için boş bulduğum bir koltuğa oturdum ve tur masasındaki turlar ile ilgilenmeye başladım...

Bir fotoğraf görmüştüm, Vietnam'a ait; turkuaz bir deniz ve ortasında yemyeşil kayalıklar ile sivri şapkaları ile balıkçılar. Ve bu manzara beni çok etkilemişti... Tur satan çocuğa orayı tarif ettim,

lakin bir türlü anlaşılmadık. O arada, ismini sonradan öğrendiğim ve Amerikan İngilizcesi ile konuşan, fakat Vietnamlıları andıran, ama cüssesi ile batıda serpildiği belli olan orta yaşlı bay, sürekli bize yardım etmeye çalıştı. Merak ettiğim destinasyonun adının “Ha Long Bay” olduğunu beraberce öğrendik. Bu yardımdan sonra Artur ile tanışmak için yanına gidip kendimi takdim ettim ve karşılıklı sohbete başladık. Artur, Vietnam doğumlu. Ama savaşta kimsesiz bir bebek olarak ortada kalınca, Amerikalılar tarafından Amerika’ya getirilerek bir aileye evlatlık verilmiş. Amerika’da okumuş ve İngilizce öğretmeni olarak Japonya’da öğretmenlik yapmış. Benim gibi ilk defa kendi öz vatanına; Vietnam’a gelmesi ve benimde ilk gezimde onunla tanışmam gerçekten enteresandı. Oldukça yaşlı üvey anne ve babasına Vietnam gezisinde yardımcı olmak için gelmiş. Daha sonra lobiye inen Amerikalı anne ve babası ile tanıştırdı beni. Baba Amerikan Hava Kuvvetlerinden emekli pilot... Bu beni daha çok şaşırttı! Çocukların yetim kalmasına neden olan bombardımanları yapan, napalm bombaları ile insanları diri diri yakan bir Amerikalı pilot subay, bir Vietnam’lı çocuğu evlat ediniyor ve o çocuk büyük bir saygı ve sevgi ile yürümekte zorlanan iki yaşlı insana gezilerinde refakat ediyor. O gün oradan ayrılmadan önce Artur’un mail adresini aldım ve mutlaka onunla irtibata geçeceğime söz verdim.

Otelden ayrılacağımız gün tekrar Artur ve ailesi ile buluştuk... İki emekli asker sohbeti ne olursa onu konuştuk. Havacılığa ve uçaklara meraklı olduğumdan onun ilk uçtuğu F-86, F-100’den ve F-104 ve F-16’dan bahsettik. O, ilk uçan tabutlarla nasıl uçtuğunu bana anlattı, ben de pilot arkadaşlarımızın nasıl F-104’lerde şehit olduğunu üzüntü ile anlattım... Artur’u gücendirmemek adına üvey babasına Vietnam Savaşı ile ilgili soru sormadım. Daha sonra ayrılırken, nezaketen beni de kahve içmeye davet ettiler ama bunun için vaktim olmadığı için kibarca reddettim. Ve o günden sonra Vietnam Savaşının yetim bebeklerini araştırmaya başladım.

Hikaye çok uzun ama sizin için özetlemeye çalışayım; 1975 yılında Viet Kong’lular Saygon’a doğru son ve kesin taarruzlarına başlayınca, Saygon ve savaşı kaybedeceğini anlayan Amerikalılar, yetimhane kalan ve çevredeki

kimsesiz bebeklerden 2500’ünü, kimisini ayakkabı kutularına koyup, kimisini sarmalayıp uçaklara emniyet kemerleri ile bağlayıp, 36 saatlik bir uçuşla Amerika’ya kaçırıyorlar. Yolda çocuklardan bir kısmı hastalanıyor ve telef oluyor. Çocukları Kaliforniya ve Washington’da tedavi ettikten sonra isteyen Amerikan ailelerine evlatlık olarak veriyorlar. Çocuklardan bazıları kırk yıl sonra gerçek anne ve babalarını bulmak için 2015’te Vietnam’a geri dönüyorlar. Kimi buluyor, kimi bulamıyor. Sanırım Bizim Artur’un hikayesi de böyle... Tabii ki hikayesin ayrıntılarını kendisine bizzat soracağım ama ilk tanışmada bu kadar detaya girmek sanırım doğru olmazdı. Bu çocuklardan 300 kadarını Avusturalya, 100 kadarını İngiltere ve bir kısmını da Kanada alıyor ve aynı şekilde adapte ediyor. İşin en can alıcı kısmı da; bu yetim çocukların bir kısmının babasının, Vietnam Savaşında savaşıyor veya ölen Amerikan askerlerinin olması. Yapılan vahşet ve tecavüzlerin masum ürünleri.

Sözüm ona, Vietkonglular, Saygon’a girmeden önce, bu bebekleri öldürmeye ant içmişler ve Amerikalılar da bu bebekleri onun için kaçırmışlar. İşte size insanlığın ve savaşlarının bir başka dramatik hikayesi.

Tüm bu yaşananlardan ders almış mıyız? Almamışız...

İşte Suriye, işte Amerika. Güney Vietnam’a silah ve askeri danışman gönderen Amerika, aynı oyunu bu sefer Kürtler üzerinden bizim bölgemizde oynuyor; insanları birbirine kırdırıyor ve savaşın bebekleri ya ölüyor ya da anasız, babasız kalıyor.

Başardı mı? Başaramadı ve hiçbir zaman da başaramayacak. Yaptığı yıkıntı, tahribat ve ayıp ile yaşamaya devam edecek.

Bundan gocunacak mı? Gocunmayacak... Çünkü güçlü olduğu için; arsız ve lakayıt...

Yenilerek çıktığı yerleri tekrar sömürmek için bu sefer Amerikan tarzı yaşamı aşılayarak tekrar geliyor ve bu renkli ama içi boş yaşantısı ile insanları zehirlemeye ve mahvetmeye devam ediyor.

Selahattin Ercan

Antalya, Ağustos 2017

YAKIN İLİŞKİLERİ SÜRDÜREBİLMEK

Yakın ilişkileri sürdürebilmek sizin için zaman zaman oldukça zorlayıcı mı oluyor? Kendinizi sürekli sorgulayıp neleri yanlış, neleri doğru yaptığınızı anlamaya çalışıyor, ama sonuca ulaşamıyor musunuz? Aslında güvenli, sürdürülebilir ilişkilerde eşlerden her ikisi de belli oranda aşağıdaki yeteneklere sahiptir. Bu özelliklerini ilişkilerin zorlayıcı süreçlerinde geliştirerek ilerlerler.

-Sürdürülebilir ilişkilerde eşler kendilerine güvenmelerinin yanında, güven verici davranışlar sergilerler. Bireylerin kendilerine güveni ilişkilerde önemlidir. Bunun yanında partnerlerine de tutum ve davranışları ile güvenilir olduklarını hissettirir ve gösterirler. Çatışma sırasında kendine güvenen, dürüst, geleceğe umutla bakan, iyimser yaklaşımları vardır.

-Eşlerin birbirleri ile paylaşımları dışında kendi sosyal çevreleriyle de anlamlı ilişkileri vardır. Arkadaş ilişkileri, kendi aileleri ile ilişkileri, iş yaşamında da kendilerine özel alanları vardır.

-Stresli durumlarla baş edebilmek için bireysel olarak çaba sarf ederler. Stresli yaşam olaylarında birbirlerine destek olurlar.

-Günlük yaşamda, yakın ilişki diyaloglarında duyguları farklı yoğunlukta açığa çıkmasına neden olan durumlar olabilir. Duyguların yoğunluğu arttıkça dengelemek zorlaşır. Ancak duyguları dengeleyebilmek ilişkilerde yükselen tansiyonun düşmesini sağlar.

-Geleceğe ait uyumlu beklentiler oluşturabilmek.

İlişkide çiftler gelecekle ilgili ortak hedefler oluştururken birbirlerini dinleyebilmeli. Kendi görüşlerini kabul etmek için karşı tarafı zorlamak yerine birbirlerini anlamaya çalışmalılar.

Partneriniz de sizin yaşamınızı anlayabilmeli, anlamak tek taraflı değildir!

-Çiftlerin birbirlerinin duygularını kavrayabilmesi de ilişkide uyumu sağlar. Özellikle sözsüz tepkilerin ilişkilere etkisi oldukça fazladır. Sevginin zaman zaman sözel, zaman zaman da sözsüz tepkilerle ifadesi ilişkinin ve bireylerin gelişimine katkıda bulunur. Yine duyguların en yoğun olduğu çatışma durumlarında kendini açıkça ve samimiyetle ifade etmek önemlidir.

İlişkinin sürdürülebilirliği açısından; belki de en önemli etken de kişinin kendisiyle ilişkisidir. Özsaygısı yüksek olan kişi öncelikle kendi tutum ve davranışlarından memnun olduğu için huzurludur. İlişkilerde çatışma sırasında sakın kalabilir. Eşini dinlemek, anlamak için çaba gösterir. Her iki tarafında özsaygısının yüksek olması, ilişkide işbirliğini artırır ve yüksek ilişki tatminini de beraberinde getirir.

Son olarak da ilişki sürdürebilmek tek taraflı bir süreç değildir. Her iki tarafında sorumluluk alması ve çaba göstermesi ile mümkündür.

Zehra Erol

İstanbul, Ağustos 2017

KONUŞMALAR

Kadın bulutlara uzandı
Adam ufuk çizgisini tercih etti
ADAM DEDİ: Çok güzel görünüyorsun
KADIN DEDİ: Güzel olduğum içindi
ADAM DEDİ: Hayır, ben öyle gördüğüm içindir

Sustular
Adam öpüş gibi,
Kadın öfke gibi, sustular
Bulutlar dağıldı kadının altından,
Ufuk çizgisi kıyıya vurdu kendini

KADIN DEDİ: Düştüm
ADAM DEDİ: Tüm değil hala düşsün.
“tüm” değil “yarım” olduğun için düşsün ve
ben seni tamamlamak için buradayım

Gün batana kadar sessizce birbirlerini izlediler.
Ay kendini doğurdu gökyüzünde,
Adam gülümsedi
Kadının parmak uçlarına birkaç yıldız düştü,
Firar etti geceden

Kadın nefes aldı, cesaret gibi
Adam nefes tuttu, zafer gibi
Kavuştular
Ay imha etti kendini,
Tüm yıldızlar kaydı tek tek ve artık gece sek
Ve gece firar etti kendinden

Lavinya Öz
Ankara, Ağustos 2017

NİYE YAŞIYORUZ?

Zaman zaman oturup boş boş düşünmeye başladığımda, kafama bir çekiç gibi inen “Niye Yaşıyoruz?” sorusunu her geçen gün farklı bir şekilde cevaplıyorum.

Peki sizce biz niye yaşıyoruz? Neden bu hayattayız? Arkadaşlarımızla eğlenmek için mi geldik? Hayaller kurup bu hayallerin gerçekleşmesini hayal etmek için mi yaşıyoruz yoksa? Ailemize değer verip, bazı hedefler koyup, bu hedeflerin gerçekleşmesi için mi yaşıyoruz yoksa?

Kendime göre hayatın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışacağım şimdi:

Şöyle bir geçmişime baktığım zaman aldığım kararlar, pişman olduğum şeyler, yaşadığım iyi ve kötü deneyimler ve etrafımda olup bitenler beni şu an bulunduğum seviyeye getirdi. Bu düşünce yapısı ve beden olarak ayrılıyor kendi içinde.

Şimdi etrafımda olup bitenleri göz önünde bulundurursam eğer; varlığı da yaşadım, yokluğu da gördüm. Bu nedenle "değer" kavramı dediğimiz olayı benimsediğimi söyleyebilirim. Pahalı ve ihtiyacınız olmayan şeylere para çarçur edip, o paranın kazanılmasında ki emeğe saygısızlık ediyor olabilirsiniz. Keşke o paraya sahip olamayan ve değer kavramına sahip bir insanın o paraya sahip olduğunda yapabileceklerini görebilseydiniz... Eminim çok kıskanırdınız. Ama bu kıskançlığı dışarı vurmazdınız elbette. Ne de olsa herkesin bir karakteri ve otoritesi var içinde yaşamakta

olduğumuz toplumda...

Eskiden, sıradan birisi olarak değil de değer görmek isteyen birisi olmak için çok saçma şeyler yaptım. Yalanlar, hikayeler, vs... Hangimiz yapmadık ki? Ne de olsa bir olayı abartma konusunda hepimiz çok yetenekliyizdir. Daha sonra bu yaptıklarımın çok gereksiz şeyler olduğunu anlamaya başladım ve kendim olarak, olmak istediğim kişi olabilmek için yapmaya başladım.

Benim küçüklükten beri hedefim basketbolcu olmaktı mesela... Bir kamp ortamında gitar çalabilmek isterdim, arkadaşlarıma şarkı söyleyip onları neşelendirmek için... Dünyada ki her yeri gezip görmek gibi de bir hayalim vardı. Bu hayallerle büyüdüm ben... Boş bir odada müzik dinleyip, bir basketbol sahasında, maçı benim attığım son saniye sayısı ile kazandığımız basketbol maçlarında hayal ederdim... Bazen film izledikten sonra dünyayı kurtaran insan olurdum.. Herkes için bu hayaller başka şekillerde gelişir. Zaten bizi hayata umutla bağlayan şeyler bu saçma hayallerimiz değil midir?

Büyümeye başladıkça, "gerçek arkadaşlık" dediğimiz şeyi anlamaya başladım. İnsanlara güven olmayacağına (çünkü her insanın yaşadıkları bazı şeyler, gördükleri ve öğrendikleri deneyimler onları kendi içinde olmak istedikleri kişiye doğru yönlendirir), eğer bir yerlere gelebilmek istiyorsak çabalamamız gerektiğine, özellikle ve özellikle aile konusunda bazı kararlar

aldım...

Mesela ego dediğimiz olay dışında şöyle bir şey paylaşmak istiyorum sizlerle: Dışarıdan görüldüğü üzere, çok fazla arkadaşı olan, kendini beğenmiş, ukala birisi diye yorumlar yapıyorlar benim için. Bilmedikleri şey ise, benim arkadaş dediğim insanların bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az olduğu. Kendimi beğenen biri değil de kendim olmaktan nefret eden birisiyim. Ukalalık konusunda ise verebileceğim tek cevap, hayata hep olumlu yaklaşmaya çalışıyorum... Yeri geldiğinden ciddi, yeri geldiğinde eğlenceli biri olurum. Bu sebepten ötürü arkadaş grubundayken genelde neşe ve eğlence ortamı olmasını istediğimden biraz ukalaca konuşabilirim. Önemli olan herkesin mutlu olması değil mi?

Şu an hayatta temel aldığım üç tane ana kural var; Kimseye güvenme, ailene sahip çık (arkadaşları ve sevdiklerinizi aileden sayabilirsiniz) ve son olarak hayallerinden asla vazgeçme...

Bu 3 temel kural içinde hayatımı yaşıyorum. Değersiz olabilecek her şeyden uzak durmaya çalışıyorum. Zamanımı boş geçirmiyorum, en azından kitap okuyup veya internet ortamında araştırma yapıp bilgi haznemi genişletmeye çalışıyorum.

Bu sizin için tamamen farklı bir senaryo içinde olabilir. Herkesin örnek aldığı ve izlediği yollar farklı çünkü bu çok normal. Bu yüzden beni garipsemeyin, olur mu?

Hayatta hedeflerinizi gerçekleştirmek, sevdiklerinizin mutlu olmasını sağlamak ve en önemlisi mutlu olacağınız şekilde bir hayata sahip olmak için yaşayın. İnsanların düşünceleriniz için söylediklerini çok fazla umursamayın, ne de olsa bunu onlar değil siz yapacaksınız. Ailenizin sizin hayallerinize engel olmasını değil, destek olmasını sağlayın. Her zaman açık sözlü ve samimi olun. İnsanlara yalan söylemeyin. Olduğunuz kişi olmaktan korkmayın. Sizi öyle istemiyorlarsa hiç olmasınlar daha iyidir. Sizden daha değerli bir şey yok bu dünyada.

Kısacası, KENDİNİZ OLMAK İÇİN YAŞAYIN... Hoşçakalın.

Emir Çebi

İstanbul, Ağustos 2017

Bir Kitap Bin Dost

SUSMAK VE "SUS(!)" KALMAK...

Aklıma takılıp da cevabını bulamadığım sorulardan biriside; insanların büyük bir çoğunluğunun genellikle neden "SUS(!)" kalmayı seçtikleridir!..

İNSANLAR NEDEN SUSARLAR?

Yazılanları yalnızca okumakla kalıp, bu konuda hiç bir yorum yapma gereği duymazlar?

Yazılan konuyu boş, basit ve anlamsız bulup, bu konuda yorum yapmayı gereksiz ve anlamsız buldukları için mi susarlar?

Yazılanlar öyle abes ve mantık dışıdır ki yalnızca hayretle okur ve tepkilerini böyle sessiz kalarak göstermek için mi susarlar?

Bazen sessiz bir bekleyiş midir susmak? Susan için endişe ve olasılık hesapları arasındaki "gel git" lerle biraz da huzursuz bir bekleyiş değil midir susmak?

Bazen dile getirilmeyen bir öfke olabilir mi susmak?

Öylesine yaralanmışızdır ki yaralamak isteriz, yüreğini acıtmak ve kanatmak... Ve biliriz ki hiçbir söz acıtamaz, yaralayamaz ve kanatamaz kimseyi bir suskunluk kadar... Ve susmanın en acımasız, en öldürücü silah olduğunu bildikleri için mi susar insanlar?

Bazen insanlar kendilerini iletişimin tılandığı yerde, hiçbir iletinin kendilerine yeterli gelmediği ve hiç iletinin doğru algılanmadığına inanıp da mı susarlar? Yanlışlıklar, yanlışlar ve kim bilir belki de gerçeklerdir bir fırtınaya tutulmuşcasına

savrulup duran... Sözler yerini sessizliğe bırakmaya başlar ve siyah, tek nokta konur cümlelerin sonuna... zamanla cümlelerin sonuna konan o tek ve siyah nokta büyüyerek bir kara deliğe dönüşmeye başlar... Kendilerini güven ve sevginin içten içe çürümeye başladığı yerde hissettikleri için mi susar insanlar?

Çevremizdekilerin gözlerindeki neşe gittikçe azalırken neler olduğunun farkında mıyız acaba? Bir an olsun durup düşünüyor muyuz, susmayı tercih etmelerinin nedenini? Neden kendilerini ifade etmeye sıkı sıkı sarılmıyorlar? Sorunlarının ne kadar derin ne kadar anlaşılmasız olduğunu düşünüyorlar ki kelimeleri ve sesi lanetleyip kimsenin içine giremeyeceğini düşündükleri o kuytu köşenin sisine sığınıyorlar. Nasıl oluyor da her sevinçli haberi, her rahatlık jestini, her samimi yaklaşımı kıyamet alameti gibi görüp beklentilerini karşılayabilecek kadar ince insanların bu dünya üzerinde var olamayacağı inancıyla biraz daha vazgeçmişliğe, biraz daha yabancılaşmaya kapılıyorlar?

Ve nasıl oluyor da biz bunları önemsemiyoruz?

ABD'nin en iyi şairlerinden Elizabeth Emily Dickinson, bedenini terk edip evrenin sınırsız bilincine çoktan karışmış olsa da şiirleriyle hala suskunları en iyi anlatanlardan biri olmaya devam ediyor. Ama çocuklarının, eşlerinin, akrabalarının, arkadaşlarının ve dostlarının neden sessizleştiğini merak etmeyen bizler, iki bin civarında şiir

olan Dickinson'un dizelerini okuduğumuz da anlatmak istediklerini anlayabiliyor muyuz acaba? Yoksa bunu da okuyup yine de susmayı mı tercih ediyoruz?

.....
 “Anlatmayı beceremeyenler susarlar
 Anlatmaktan vazgeçenler susarlar
 Anlaşılmayacağına karar vermiş olanlar susarlar
 Diğerlerinden ümidi kesmiş olanlar susarlar
 Hata yapmaktan korkanlar susarlar
 Kendilerini açığa çıkarmaktan korkanlar susarlar
 Zannettikleri kişi olmadıkları, zannettikleri
 dünyada yaşamadıkları gerçeğini
 hazmedemeyecek kadar güçsüz olanlar susarlar
 Olaylar ve olgular dünyasıyla baş edemeyenler
 susarlar
 Her şeyi gördüğünü, tüm olasılıkları yaşadığını
 düşünenler susarlar
 Güçlü olarak görülmeye ölesiye ihtiyaç duyacak
 kadar güçsüz olanlar susarlar
 Şşşşşş...Sessizlik...
 Sonsuza kadar konuşabilecek olanlar en çabuk
 susanlardır genelde
 Sonra kadınlar gelir ki onlar da bu
 kategoridedirler çoğunlukla
 Sonra şairler...
 En son ölümler susar...”
 (E. Emily Dickinson)

.....
 Susmayacağınız ve "SUS" kalmak zorunda
 kalmayacağınız çok güzel günlere...
 Hoşça ve sevgiyle kalın.

İlhan Özdemir

İstanbul, Ağustos 2017

ARNAVUT GÖÇMENLERİNİN YEMEK KÜLTÜRÜ

Bu sayımızda; özellikle börekleri dillere destan bir halkın yemek kültürünü sunuyoruz.

“Benim Arnavut damarımı tutturmayın.”

Eğer etrafınızda Arnavut göçmeni varsa ve sinirlendiyse o damarın ne demek olduğunu çok iyi biliyorsunuzdur. Tatlı inatları, açık elleriyle bilinen Arnavut göçmenlerinin unutulmuş ancak hatırlandığında hemen akla gelen ağızınıza layık özellikleri vardır.

Arnavut göçmenleri güçlü aile bağlarıyla öne çıkar, birbirlerine karşı saygılı ve sevgilidirler. Küçük sofralarda; çok çeşitle, çok lezzetli sohbetler ederler. Hatta o kadar güzel yemek yaparlar ki herkesin kolay kolay yapamayacağı tarifleri bile hemen yapıverirler.

Tıpkı Bulgaristan göçmenlerinin kendine özel ve lezzetli yemekleri gibi Arnavut göçmenlerinin de gördüklerinde şıp diye tanıyacakları kendilerine has yemekleri vardır.

Tatlısından tuzlusuna, çorbasından böreğine buram buram lezzet kokan Arnavut göçmeni yemeklerini sizlere sunuyoruz.

Samsa:

Yufka ve yoğurtla yapılan, ilk bakışta kolay gelen ve mantı yerine geçebilecek olan samsa, fırınlanarak hazırlanıyor. Servis edilirken misler gibi yufka kokan samsayı bir Arnavutluk göçmeninin elinden denemelisiniz.

Elbasan tava:

Namıyla pek çok insanı Arnavutluk yolcusu yapan elbasan tava. Kuzu etlerinin yumurta ve yoğurtla bir araya gelmesi sonucu ortaya çıkan dayanılmaz lezzet.

Nohutlu ekmek:

Sağlıklı ekmekler için yanıp tutuştuğumuz bugünlerde nohutlu ekmek çölde vaha gibi adeta.

Hazırlanması vakit isteyen ancak fırından sıcacık çıktığında aklınızı başınızdan alabilecek bir lezzet.

Pırasa böređi:

Arnavut göçmenleri pırasa böreğini iki şekilde yapar. Ya pide gibi üzeri açık bir şekilde ortada pırasalar vardır ya da üstü de börek hamuru ile kaplanır. Yufka yerine elde açılmış hamurla hazırlanan pırasa böreği, tutkunu olunası bir lezzet.

Tirit:

Dođu Anadolu'nun en bilinen yemeklerinden bir tanesi olan tiridi bir de Arnavut göçmenlerinden denemenizde fayda var. Göçmen lezzeti tiride geçer, siz de banmak istersiniz.

Arnavut ciđeri:

Yapıldığında evde bir bayram havası yaratan Arnavut ciğeri herkesin sevgilisi. Güzel yapabilmek için soda mı kullanılmaz, neler yapılmaz ki? Ancak Arnavut ciğeri Arnavutluk'ta yenirse bambaşka olur.

Kaymaçına:

Krem karamel olarak bildiğimiz, Arnavut göçmenlerinin en güzel tatlılarından bir tanesidir. Trileçenin pabucunu dama atması an meselesi.

Eğer bir Arnavut göçmeni tanıyorsanız yukarıdaki lezzetlerden en az bir tanesini yapmasını rica edin. Gerçek lezzeti mutlaka tadın!

Emel Üstündağ

İstanbul, Ağustos 2017

YER & MEKAN

Yer: Suadiye/İstanbul

Mekan: Hale Jale Bütün Mahalle

İstanbul Anadolu yakasında bulunan, Bostancı ve Şaşkınbakkal arasında kalan, Bağdat caddesinin bir kısmını içinde barındıran Suadiye'deyiz...

İstanbul'un güzide semtlerinden olan Suadiye İsmi 1905 yılında II. Abdülhamit zamanında, dönemin maliye nazırı Reşat Paşa tarafından, genç yaşta bu dünyaya veda eden kızı için yaptırılan camiden almıştır.

Şimdilerde kentsel dönüşümden nasibini alarak, yüksek ve çirkin yapılaşma yolunda ilerlese de, Suadiye iki tarafı ağaçlıklı, şirin sokaklardan oluşmaktadır. Sakin bir yürüyüş yapayım ama şehirden hiç çıkmayayım diyorsanız; Suadiye biçilmiş kaftandır.

Sahil yoluna ağaçlı şirin sokaklardan inmeniz mümkündür. Yolda karşılaştığınız ve hala o eski mahalle kültürünü ayakta tutmaya çalışan, eski Suadiye sakinleri amca ve teyzelere rastladığınızda, selamsız geçmeyin derim. Sizi yadırgayıp, hatta uyarabilirler. Zira buranın eski sakinleri o özlediğimiz mahalle kültürünü yaşatmak için ellerinden geleni yapacaklarını her fırsatta dile getirmektedirler.

Emin ali Paşa caddesi en sevdiğim caddelerden biridir. Her iki tarafı ağaçlarla kaplıdır. Bu yol üzerinde hala yıkılmamış olan eski apartmanların bakımlı bahçeleri dikkatinizi ilk çekenler arasında olacaktır.

Palmiyeler, manolyalar, ıhlamur, çınar, akasya ağaçları, akşam sefalrı, ortancalar ve güller ile görülmeye değer.

Mağrur, mahmur, miskin dolaşan kedileri, ceviz ağacından nasibini kapmaya çalışan kargaları ve sahildeki martıları da unutmamak gerek...

Şehrin içinde, sakın bir yürüyüşten sonra güzel bir çayı hak ettiğimizi düşünüyorum.

O halde sıra bu ay tanıtacağımız mekanda.

“HALE HALE BÜTÜN MAHALLE”...

Daha cafe'den içeri adımınızı attığınız anda, farklı bir atmosfer sizi sarmalıyor. Mahalle içinde olmasına rağmen sanki bambaşka bir yerdeymişsiniz hissi uyandırıyor. Farklı dekoru, masa düzeni ve pasta vitrini ile oldukça dikkat çekici bir mekan. Güler yüzlü ve saygılı ekibi ile İstanbul'da üç şubesi bulunan bu mekanı, daha önce neden fark etmediğimi düşünerek hayıflanıyorum biraz.

“Neden Hale Jale Bütün Mahalle?” diye soruyorum işletmecisine.

"Türk ismi olsun istedik!" diyor.

Mahalle arasında olacağı için, mahalleli de kendinden bir şey bulsun istemişler. Eski radyo programlarından bahsederken bu isim çıkmış ortaya. Bence uzun olmasına rağmen, oldukça samimi bir isim olmuş!.. Ben de bu ortamın

Samimiyetine güvenerek, işletmecisine direkt olarak sordum.

“Buraya gelenler neyi muhakkak tatmalı?”

“Hepsini...” diyor kendine güvenerek. “Americano sevenler, mutlaka içmeli” diyor. Bu konuda oldukça iddialı kendisi. Menü oldukça zengin. Çeşit çeşit pastaların kendi imalatları olduğunu söylüyor bize. Üstelik yakında, kafenin bir köşesinde pastacılık kursu açacaklarını heyecanla anlatıyor.

Pek çok farklı lezzet tattım. Şiddetle önerdiği ve iddialı olduğu tostı geri çevirerek mantı istedim. Manti konusunda annemin mantısı üzerine başka mantı yemem dememe rağmen, mantı istedim. Sanırım bir açık aradım, olumsuz bir şey söyleyebilmek için...ama yoktu...

Lezzet karşısında bundan sonra her şeyi kendisine

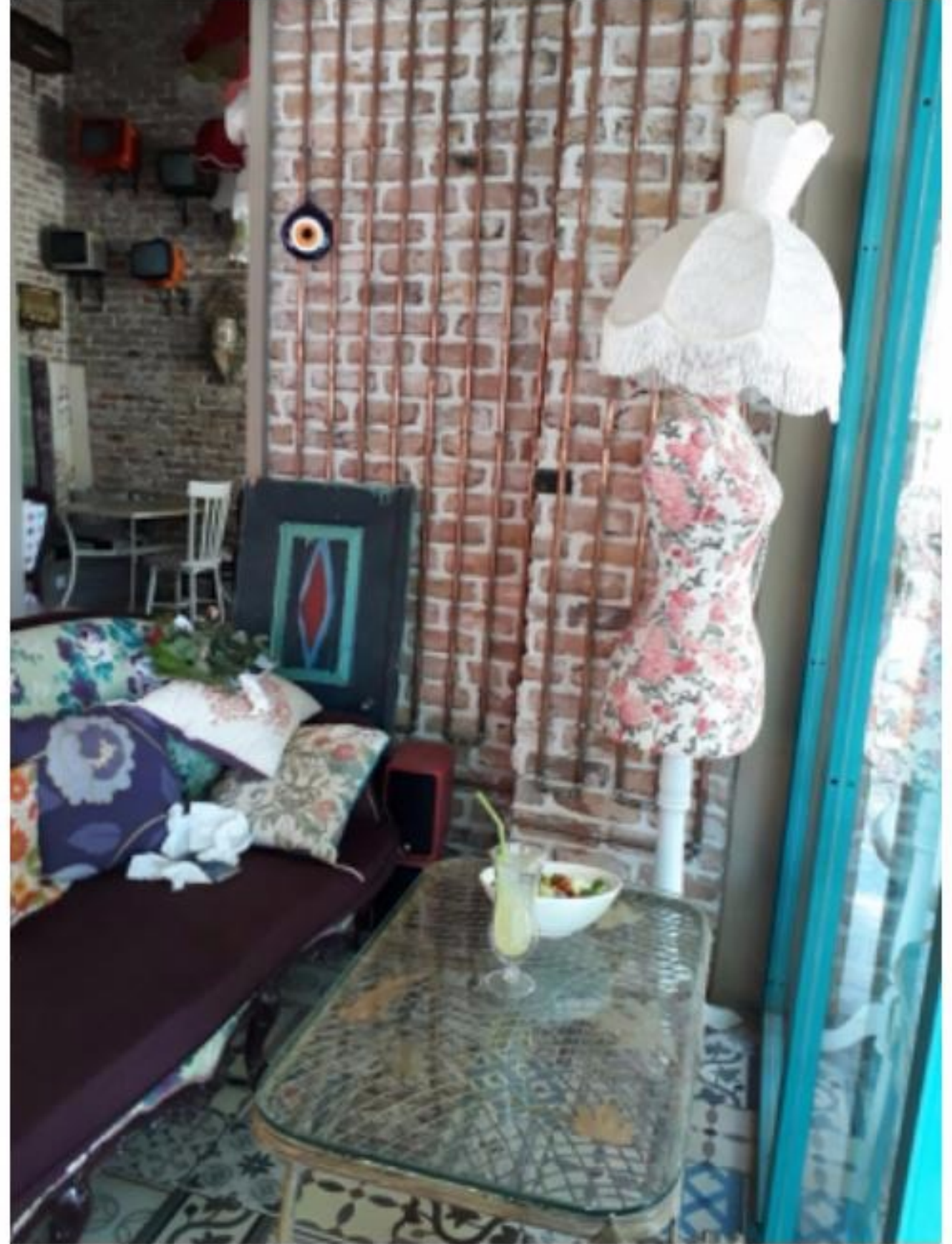
bıraktım. Afagatto, Bodrum mandalinalı dondurma, kardinal, polka, malaga vs... En iyisi ben burada susayım ve size bir öneride

bulunayım.

Bir gün yolunuzu Suadiye'de düşürün. Koltuğunuzun altına kitabınızı, dergi olarak da bizi sıkıştırıp, Hale Jale Bütün Mahalleye bir uğrayın. Dinlenmiş olarak ayrılacaksınız.

Oradan ayrılırken hemen yan tarafın da bulunan CHIKO LATTE'ye (çikolata dükkânı) uğramayı unutmayın. Muhteşem çikolatalar aklınızı çecek...

Bir sonraki mekanda buluşmak dileğiyle sevgiyle kalın.

Yasemin Bayındır

İstanbul, Ağustos 2017

SÖYLEŞİ

MUZAFFER ÖZKAN

Gürcan Köftecioğlu – Merhaba! Değerli okurlarımız, Ağustos sayımız için yapacağımız söyleşi de bizim için bir ilki gerçekleştiriyoruz... İstanbul'dan Ankara'ya bağlanarak elektronik dergimize yakışan elektronik bir söyleşi yapacağız. Konuğumuz Yayın Kurulu üyemiz Muzaffer Özkan...

Muzaffer Bey ilk sorumuz artık klasikleşti. Bize çocukluğunuzdan başlayarak kendinizden kısaca bahseder misiniz lütfen?

Muzaffer Özkan – İzmir'de, Bozdağların eteklerinde bir dağ köyünde doğmuşum. Babam, okuma yazma bilmezdi, annem ise üçüncü sınıfa kadar okumuş. Dört kardeşten iki numarayım. İlçedeki ortaokuldan sonra Kuleli Askeri Lisesine girdim. Sonra da Ankara'da Harbiye. Mezun olduktan sonra güzel ülkemizin dört bir köşesinde; İzmir'den Artvin'e, İstanbul'dan Kars'a, Tekirdağ'dan Ankara'ya ve Malatya'ya kadar birçok askeri birlik ve karargâhlarda yirmi beş yıl görev yaptım. 2004 yılı başında da isteğe bağlı emekli oldum. Ben eğitimimi ve mesleki kariyerimi devlete borçluyum. Emeklilikle birlikte devlete olan borcumun bittiğine inanmıyorum. Çalışmak, ülkeye artı bir değer kazandırmakla bir nebze de olsa bu borcun bir kısmını ödeyebileceğimi düşünüyorum. Bu düşünceyle; emekliliğe müteakip kitap pazarlamacılığı, su bayiliği, gibi işlerle uğraştım. Son dört yıldır da eşim ve bir arkadaşının ortak olduğu Huzurevi işletmeciliği ile uğraşıyorum. Bu arada hiç sormayın altmış yaşını geçmişim.

GK – Teşekkür ederim. Peki edebiyata olan ilginiz nasıl başladı? Ne zamandan beri yazıyorsunuz? Neden yazıyorsunuz?

MÖ – Aslında edebiyata emekliliğe kadar yoğun bir ilgim olduğunu söyleyemem. Ancak hayatımın her döneminde iyi bir okuyucu olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim. Mesleğin gereği olarak etüt, andıç, görüş, durum muhakemeleri başlıkları altında birçok rapor hazırlarken temel yazım kuralları ve anlatım ilkelerini zaten içselleştiriyoruz. Bir alt yapı kendiliğinden oluşuyor. Emekliliğe müteakip devre arkadaşlarının oluşturduğu mail ve Facebook gruplarında bazı anıları paylaşınca gelen olumlu tepkiler üzerine Ankara'da UM:AG (Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı) yazma seminerine katıldım. Her ne kadar kursun tamamına katılamasam da bunun bana çok şey kazandırdığına inanıyorum. Paylaşımlarım, grubun diğer bir üyesi sevgili editörümüz İlhan Özdemir'in dikkatini çekince, daveti

üzerine Bir Kitap Bin Dost'ta düzenli olarak yazmaya başladım. Neden yazıyorsun sorusuna gelince; ne diyeyim, söz uçar yazı kalırmış.

GK – Teşekkürler. Edebiyat, kültür ve sanat dışında bahsetmek istediğiniz uğraşlarınız var mı?

MÖ – Biraz önce de belirttiğim gibi son dört yıldır Huzurevi işletmeciliğiyle uğraşıyorum. Sakinlerimizden bazılarının öykülerini daha önce paylaşmıştım. Takip edenler anımsayacaktır. Burası yaşama dair çok güzel sonuçlar ve değerlendirmeler yapılabilecek bir ortam. Hayatı sorgulamaya başlıyorsunuz. Tıpkı benim yaptığım gibi hırçınlıkları, sivrilikleri törpüleyip hayata daha pozitif ve hoşgörülü bakmaya başlıyorsunuz.

GK – Gezmeyi sever misiniz? Gezdiğiniz yerlerden veya yaşadığınız şehirlerden sizi en çok etkileyenler hangisi oldu? Neden?

MÖ – Gezmeyi kim sevmez. Ne mutlu ki birkaç il dışında ülkemizin her tarafını görme imkânım oldu. Bana ilginç gelen ve beni en çok etkileyen il Artvin olmuştur. Düşünün Kemalpaşa'da mandalina bahçeleri, Sarp Hudut Karakolunun bahçesinde muz

bitkisi, Meydancıkta zeytin ağaçları... Yöreye ait üzüm, hurma ve fındık bunlara dâhil değil. Hemen önünüzdeki dağın tepesinde bembeyaz kar, biraz aşağıda kuru dallarıyla ağaçlar, daha aşağıda vadiye inildikçe filizlenen ve gittikçe koyulaşan bir yeşillik, vadi tabanında ise rengârenk açmış çiçekler. Aynı anda yedi iklim, dört mevsim gözlerinizin önünde. Tabii bu söylediklerim otuz yedi yıl önce, bölge henüz keşfedilmeden önceki dönem.

GK – Zaman zaman askerlik anılarınızı da keyifle okuyoruz. Bize anlatmak istediğiniz kısa bir askerlik anınız var mı?

MÖ – Olmaz olur mu? Birkaç hafta önce sevgili editörümüzün bana yönlendirdiği bir mail geldi. Gelen mailde benim iletişim bilgilerim talep ediliyordu. Telefon numaramı verdim ve hemen aradılar. Arayan kişi benim sitede yayınlanan Borçka Anıları adlı öyküde adı geçen Zonguldaklı Çavuş Satılmış Aratoğlu'nun oğlu olduğunu, yazıyı babasıyla paylaştığını, babasının görüşmek istediğini bildirdi. Satılmış Çavuşla telefonla eski anıları tazeledik, önümüzdeki günlerde de yüz yüze görüşeceğiz.

GK – Biraz da gerçekleştirdiklerinizden veya hayallerinizden konuşalım mı? Görmek istediğiniz bir yer ya da yapmak istediğiniz bir proje var mı?

MÖ – Kendi adıma pek gözümün arkada kaldığını düşünüyorum. Bugüne kadar hayatı dolu dolu yaşadığımı zannediyorum. Bu nedenle keşkelerim ve pas geçen dönemlerimin olduğunu kabul etmiyorum. Bu arada çok istediğim Hakkâri ve Mardin'i de görürüm diye düşünüyorum.

GK – Favori yazarlarınız ya da kitaplarınız hangileri? Okumaktan en çok hoşlandığınız...

MÖ – Temel bir ayırım yapmıyorum. Ancak öncelikle klasiklerin mutlaka okunması gerektiğine inanıyorum. Günümüz yazarlarını okumaya çalışıyorum. Dergideki kitap tanıtımlarını takip etmenizi öneriyorum.

GK – Edebiyat tutkunlarına vermek istediğiniz bir mesajınız ya da sizin açıklamak istediğiniz başka bir konu var mı?

MÖ – Bol bol okumalarını tavsiye diyorum bu arada ben kitapları daha çok internet üzerinden sipariş ediyorum. Hem daha indirimli, hem de altmış liranı üzerindeki siparişlerde kargo ücreti alınmıyor. Tavsiye ederim. Kitapların gelişini beklemek bile insana ayrı heyecan veriyor.

GK – Muzaffer Bey, bu güzel söyleşi için, verdiğiniz samimi yanıtlar için Bir Kitap Bin Dost Dergisi okurları adına size çok teşekkür ediyoruz.

Okurlarımıza sizi daha iyi tanıtabildiysek ne mutlu! Sağ olun, var olun!

MÖ – Teşekkür ederim.

Gürcan Köftecioğlu

İstanbul, Ağustos 2017

MARİA ALTMANN' IN MÜCADELESİ

Hikaye aslında Gustav Klimt'in değil, tablonun gerçek sahibinin... Yıllar sonra aile mirasını korumak adına girdiği mücadelenin hikayesi...

Maria Altmann 80 yaşındayken, amcasına ait olan ve naziler tarafından yağmalanan eşyalar arasındaki Klimt tablosunu geri almak için Avusturya hükümetine dava açar...

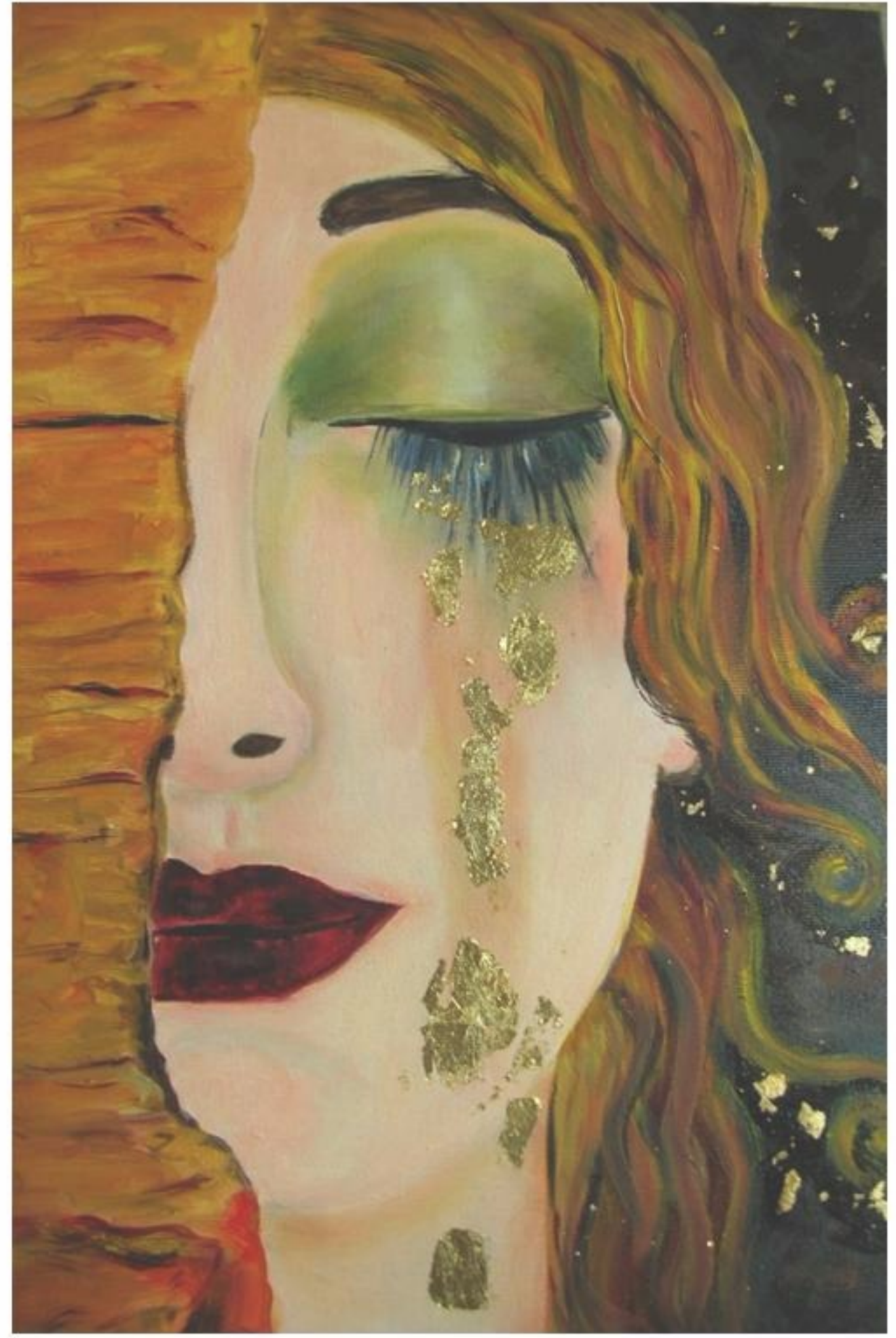
2.Dünya savaşı sırasında Avusturya'da nazi işgali altında yaşayan zengin bir yahudi ailenin iki oğlu vardır. Gelinlerden birisi çok güzel ve çocuğu yok, diğerinin iki kızı var. Yenge (Adele) ve küçük kızlardan biri (Maria) birbirlerini çok severler...

Klimt'in arkadaşı olan Ferdinand Bloch, entelektüel, asil ve modern bir yahudi kadın olan eşi Adele'in portresini yapmasını ister. Klimt 3 yılın sonunda 138x138 cm boyutlarındaki tabloyu teslim eder. Ferdinand tabloyu eşine hediye eder. Daha sonra tablo devlet hazinesine aktarılır, Viyana'daki Belvedere galerisinde sergilenmeye başlar. Adele 1925 yılında menenjitten ölmüştür. Altın Kadın adını almış olan Klimt tablosu Avusturya'nın Mona Lisa'sı olarak anılmaya başlamıştır. Bu arada işgal sırasında Maria nişanlısı ile birlikte bin bir güçlüklerle Amerika'ya kaçmıştır.

1990'lı yılların sonuna doğru Maria Altmann o tablonun kendi ailesine ait olduğunu ispat için Avusturya hükümeti ile mücadeleye başlar. Çok uzun süren zorlu ve maliyetli davalar sonucunda tablonun asıl sahibinin amcası yani Adele'in kocası olduğunu ispatlayarak davayı kazanır.

Maria'nın bu sürece girme sebebi ise ne maddi çıkar nede intikamdır. Sadece ailesinden ve çok sevdiği yengesinden kalan tek yadigarı geri almaktır. 2006 yılında gerçekleşen zaferin ardından Maria Altmann tabloyu New York'ta bulunan bir sanat galerisine 135 milyon dolar karşılığında satar ama şartları vardır. Haftanın her günü halka açık ve bedava sergilenmesi kaydıyla...

Maria kazandığı para ile sadece çok yaşlandığı için kendisine evde rahat bakım sağlayabilecek

hizmet almış ve hep isteyip de alamadığı bulaşık makinesini satın almıştır...

Bu gururlu, tok ve inatçı kadın beni çok etkiledi. Umarım sizler de bu gerçek hikayeyi beğenmişsinizdir.

Sevgi ve saygılar...

Özen Araser

İzmir, Ağustos 2017

PALYAÇONUN HÜZNÜ

Sınavdan çıkmış ve telaş içinde, son anda yetişmişti kendisine verilen adrese. Hızla tamamladı palyaço makyajını. Kırmızı kostümünü de giyip üzerine, coşkulu ve neşeli oyunlarırla çıktı bu güzel bahar gününde kır düğünü sahnesine.

Yaptığı küçük oyunlarla kısa sürede topladı çocukları etrafına ve seçkin misafirlerin bulunduğu alandan uzaklaştırıp, oyunlar oynamaya başladı onlarla.

Kolundaki sepette bulunan küçük oyuncak ve balonları çocuklara dağıtırken bir yandan da gecikmiş olan kız arkadaşını arıyordu gözleri.

İki yıl önce tanımış ve çok sevmişti onu. Kendisi gibi palyaço olmaya da o ikna etmişti Barış'ı. Yüzlerini boyayıp, kendileriyle dalga geçmek ve yüzleri gülen çocuklarla olmak iyi geliyordu onlara.

Aklı sevdiğinde oyunlar oynuyordu ki, bol paçalı pantolonunun cebindeki telefonun titreşimini hissetti. Bir telefon oyunu bahanesiyle cebinden çıkardığı telefonunda okuduğu mesajla bir hüznün geldi palyaço Barış'ın yüzüne.

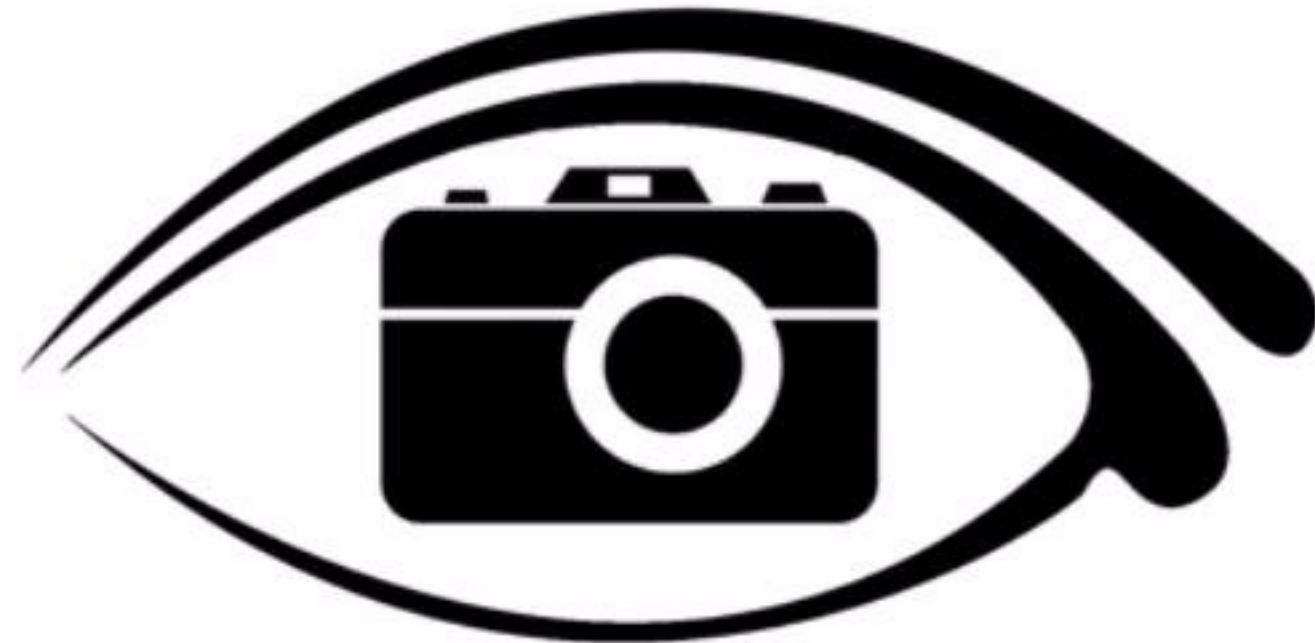
Önce çocukların ve düğündeki tüm konukların yüzüne yansıdı palyaço Barış'ın hüznü. Bir haber

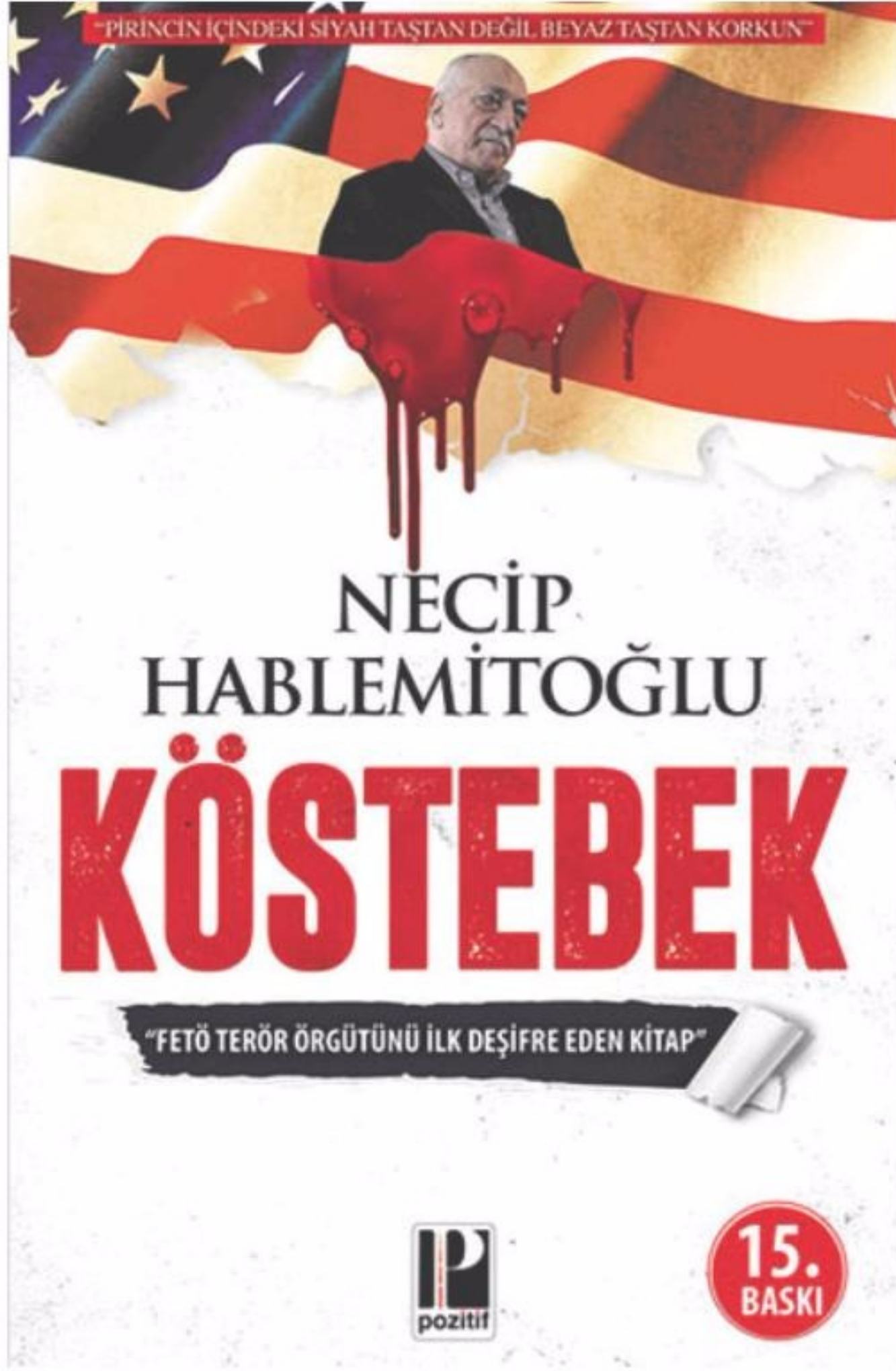
başlığı olarak sokaklara, caddelere, şehirlere ve tüm ülkeye yayıldı sonra ve yürekleri parçaladı palyaçonun gözyaşları.

“Mini etekli genç kız, otobüste öldürüldü. Elindeki çantasından palyaço kıyafetleri döküldü.”

Hüseyin Kekiç

İstanbul, Ağustos 2017

KİTAP TANITIM

KÖSTEBEK

Necip Hablemitoğlu

"Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin en karanlık, en hazin dönemini yaşıyor. Bir tarafta, Türkiye Cumhuriyeti'ni koşulsuz savunan, Atatürk ilke ve devrimlerinin sahibi ve takipçisi, aydınlanmacı, tam bağımsızlıkçı, sömürünün her türüne karşı, evrensel barıştan yana, yurtsever, ilerici, ulusalcı kesim var. Ancak ne bir siyasal partiye, ne basın ve yayın kuruluşlarına, ne de kendilerini destekleyecek ulusal sermaye gücüne sahipler. Ülkenin elden gidişini sessiz çığlıklarla izliyorlar. İşlerini ve işyerlerini kaybedenler, üniversite kapılarında bekleyenler, sefalet sınırının altında yaşayanlar, ülke güvenliğini sağlamaya çalışırken baba ocağına tabut içinde dönenler, Mumcular, Üçoklar, Aksoylar, Kışlalılar ve olup-biteni

izleyen milyonlarca örgütsüz, dağınık, Türk yurtseverleri!.. Karşı tarafta ise, ülkeyi etnik ve mezhepsel esasa dayalı olarak bölmeye, yer altı-yerüstü ekonomik kaynaklarını pazarlamaya, din devleti kurmaya ve halkın dinsel inançlarını sömürmeye, hatta Cumhuriyet'in başına numara koymaya kararlı zengin, güçlü, dış destekli, örgütlü vatan hainleri ve işbirlikçileri ile peşlerinden sürükledikleri ulusal bilinçten yoksun diğer bir kesim!.." ... "Türkiye'deki tüm ulusalcıları, Fethullahçı tehlikeye karşı çok geç olmadan birlikte hareket etmeye; istihbarat birimlerindeki Fethullahçı unsurların temizlenmesi için kamuoyu oluşturmaya çağırıyorum..."

Bir bölümünü yukarıda alıntıladığım önsözü 05 Ağustos 2002 tarihinde kaleme alan Dr. Necip Hablemitoğlu yeni hazırlamakta olduğu Köstebek adlı kitabının basımını görmeden 18 Aralık 2002 günü menfur bir saldırıya kurban gitti. Cinayet hâlâ aydınlatılamadı ve faili meçhul.

Necip Hablemitoğlu; 1954 yılında Ankara'da doğdu. 1977 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın Yüksek Okulu'ndan mezun oldu. 1977-1978 yıllarında 'Dilde Fikirde İşte Birlik' adlı aylık dergiyi yayınladı. Uzun yıllar çeşitli kuruluşlarda basın müşaviri olarak çalıştı. Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde yüksek lisans ve doktora yaptı. Türkiye dışındaki Türk topluluklarının yakın tarihi ile ilgili olarak çalışmalar yaptı. Orta Avrupa ve Balkanlar'da Türk eserleri, Türk azınlıkları ve şehitlikler konusunda alan çalışmaları yürüttü. Ankara Üniversitesi'nde Atatürk İlkeleri ve Devrim Tarihi dersi verdi. Evli ve iki kız çocuk babasıydı.

"Başka Türkiye yok" diyerek yola çıkmış ve bunun bedelini canıyla ödemiş gerçek bir vatansever olan Necip Hablemitoğlu, "Köstebek" kitabında devlet kademelerindeki örgütlenmeleri, devletin nasıl ele geçirildiğini, devlet-paralel devlet çekişmelerini ve yol açacağı sonuçları kuşkuya yer bırakmadan belgelerle ispatlıyor.

Yıl 2002. Dr. Necip Hablemitoğlu, "Türkiye Cumhuriyeti, şeyhler, dervişler, müritler ve meczuplar memleketi olma yolunda, devrimlerden dönüş sürecinin sancılarını yaşıyor..." diyerek endişelerini dile getiriyor, bulgularını ortaya koyuyor: "Yeni binyılın şeyhlerinin, dervişlerinin,

müritlerinin amaçlarının da değiştiği gözlemleniyor. Artık amaç, bir şariat devleti kurmak değil. Şariat, iktidarı, parayı, her türlü gücü ele geçirmenin sadece simgesel, klişeleşmiş adı. Mürtecilik yani gericilik de artık salt dinsel anlamda kullanılmıyor.

Bunlara karşı olmak, onaylamamak artık yetmiyor... Her gerçek kamu görevlisinin mağdur olma pahasına, elini taşın altına koyması; devletimizin, tam bağımsızlığımızın geleceği açısından inisiyatif kullanırken canının yanmasını, bedel ödemesini göze alması gerekiyor.

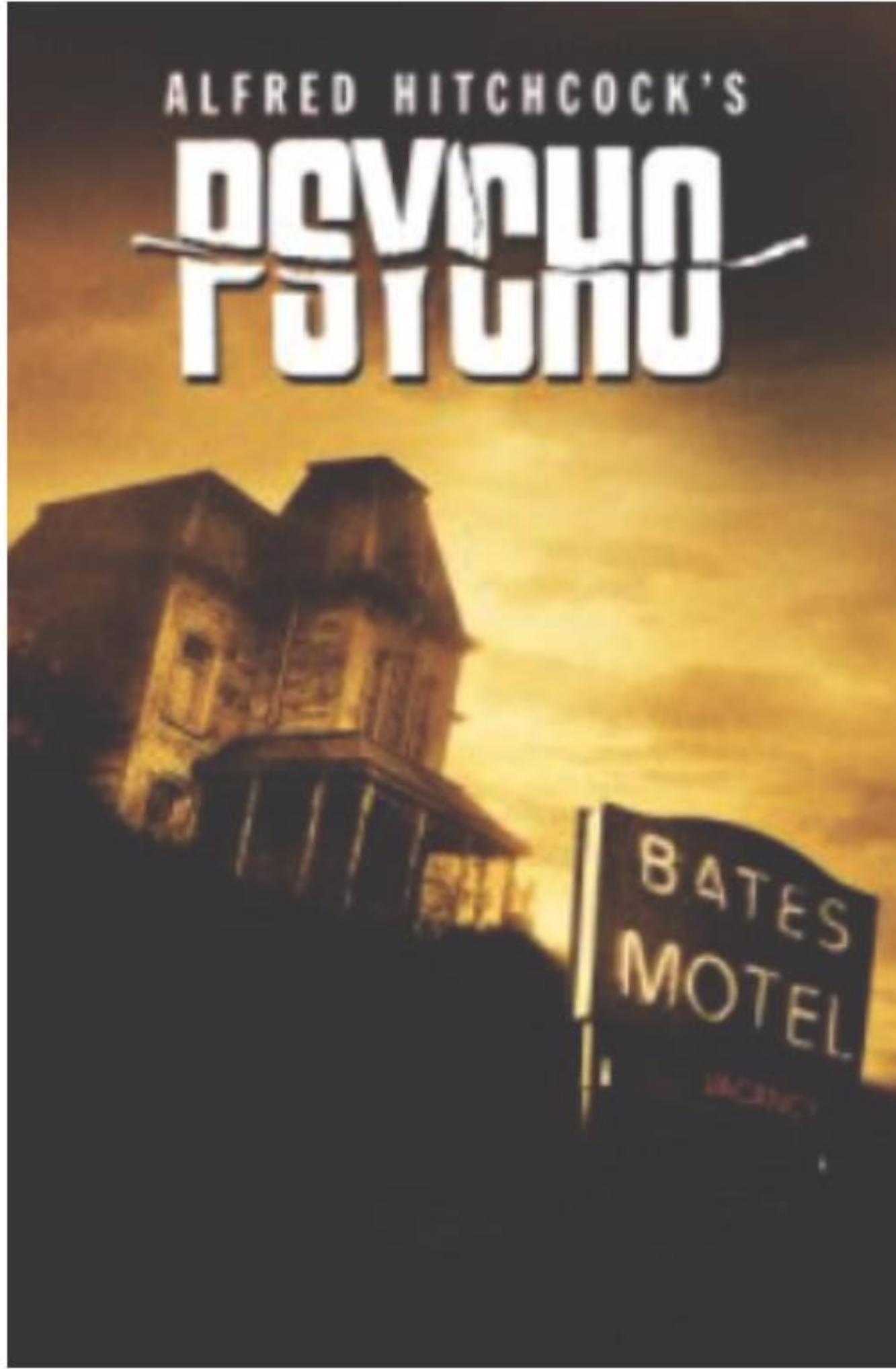
İlk baskısı katledildikten 3 ay sonra yayınlanan bu kitabı okurken, Necip Hablemitoğlu'nun yıllar önce bugünlere nasıl ışık tuttuğuna hayret edeceksiniz. Bugünü sağlıklı değerlendirebilmemiz için mutlaka okunması gerekir diyorum.

İyi okumalar dilerim.

Muzaffer Özkan

Ankara, Ağustos 2017

FİLM TANITIM

SAPIK (1960)

Özgün Adı: Psycho

Süre: 109 dk.

Yönetmen: Alfred Hitchcock

ABD yapımı

Tür: Korku, Gerilim

Rating: IMDB 8.5

Oyuncular: Anthony Perkins, Janet Leigh

Alfred Hitchcock (1899-1980), Londra doğumlu, gerilim ve cinayet filmlerinin usta yönetmenidir. Tüm zamanların en iyi yönetmenlerinden biridir. 70 civarında filmi vardır. 1940'a kadar filmlerini İngiltere'de, daha sonra ABD'de çekti. En önemli filmleri, Oscar ödüllü Rebecca (1940), Arka Pencere (1954), Ölüm Korkusu (1958), Gizli Teşkilat (1959), Sapık (1960), Kuşlar (1963).

1955'den itibaren televizyon dizileri de çekmiştir. Yönetmenliğin yanı sıra oyunculuk, yapımcılık ve senaristlik yapmıştır.

Hitchcock'un en önemli özelliklerinden biri filmlerindeki "cameo" rolleridir. Sapık filminde Hitchcock, yedinci dakikada Marion'un ofise girdiği sahnede, dışarıda pencere kenarındaki kovboy şapkalı adamdır.

Senaryosu Joseph Stefano tarafından yazılan film, Robert Bloch'un, psikozlu katil Ed Gein'den esinlenerek yazdığı aynı adlı romanından uyarlamadır.

Sapık, Hitchcock'un son siyah beyaz sinema filmidir. Aslında bunu, filmi ucuza mal etmek için yapmıştı. Nitekim 1 milyon doların altında bir bütçe ile çekilen film 40 milyon dolar hasılat yapmıştır.

Marion (Janet Leigh), bir emlak ofisinde çalışır. Sevgilisi Sam (John Gavin) ile evlenmek ister ancak paraları çok azdır. Bir cuma günü, emlak alacak bir müşterilerinin getirdiği nakit 40 bin doları Marion'a, patronu bankaya yatırması için verir. Marion, sevgilisiyle hayal ettikleri yaşamı bu parayla kurabileceklerini düşünerek, parayı bankaya yatırmaz ve arabasına atlayıp Sam ile buluşmak üzere kentten ayrılır. Yolda ıssız bir eski yol üzerinde kalan Bates Motel'de konaklamak zorunda kalır. Moteli işleten Norman Bates (Anthony Perkins), annesiyle saplantısı olan genç bir adamdır. Marion odasına çekilir ve yatmadan önce duş almaya karar verir. Sinema tarihinde adından ünlü "duş sahnesiyle" söz ettiren film, türünün en önemli örneklerinden ve Alfred Hitchcock'un başyapıtlarındandır.

Gürcan Köftecioğlu

İstanbul, Ağustos 2017

MİZAH

NASRETTİN HOCA ARAMIZDA

Nasrettin Hoca, eşiği öldükten sonra kendisine uygun fiyata bir araba almış. İyi dileklerde bulunan arkadaşlarının ısrarı üzerine arabaya doluşup gezmeye çıkmışlar. Güle oynaya giderlerken, polis ekibi yollarını kesmiş. Genç ve kibar bir polis, gülümseyerek kendilerine yaklaşmış.

“İyi günler, ehliyet ve ruhsat lütfen.”

Sonra elindeki alkol metreyi uzatıp üflemesini istemiş. Nasrettin Hoca, buna itiraz etmiş.

“Burası yeri değil. Siz bana bunu verin, okuyup üfledikten sonra geri getireyim.”

Polis memuru, bıyık altından gülümsemiş. Hoca’nın ve arkadaşlarının içkili olduğunu düşünmüş. Bu nedenle sormuş:

“Doğruyu söyleyin; alkol aldık mı?”

İçki içmediği herkes tarafından bilinen Nasrettin Hoca, esprili bir yanıt vermek istemiş.

“Aldık ama bagajda...” demiş.

MİZAH HABER

ZABITADAN PLAJDA DON NÖBETİ

Bodrum Belediyesi, plajlarda görüntü kirliliğinin önüne geçmek amacıyla denize donla girilmesini yasakladı. Bu nedenle, zabıta ekipleri gün boyunca sahilde nöbet tutuyor. Kurallara uymayıp denize donla girenlerin kulağını çekiyor. Sonra da üzerinde, “Balıkları sevip bırakalım” yazılı mayo ve bikini hediye ediyor.

Hava sıcaklığının artmasıyla üstünde ne varsa atan bir vatandaş uygulamayı eleştirdi. Adı geçen yaptığı

açıklamada, “Zabıta yakaladığı donluları fazla uyarıyor. Bunun bir ölçüsü yok mu?” diye sordu.

Otel işletmecisi İbrahim Olta, konuyla ilgili olarak, “Denize donla giren vatandaşlarımız olmasa turizm sezonuna girdiğimizi anlamayacağız. Ancak yine de dona karşıyız. Tahrik olan var, olmayan var” dedi.

Edinilen bilgilere göre, vatandaşlar belediyenin uygulamasından memnun. Tatilini her yıl Bodrum’da geçiren ve adının açıklanmasını istemeyen bir Alman turist ise, uygulama hakkında şunları söyledi:

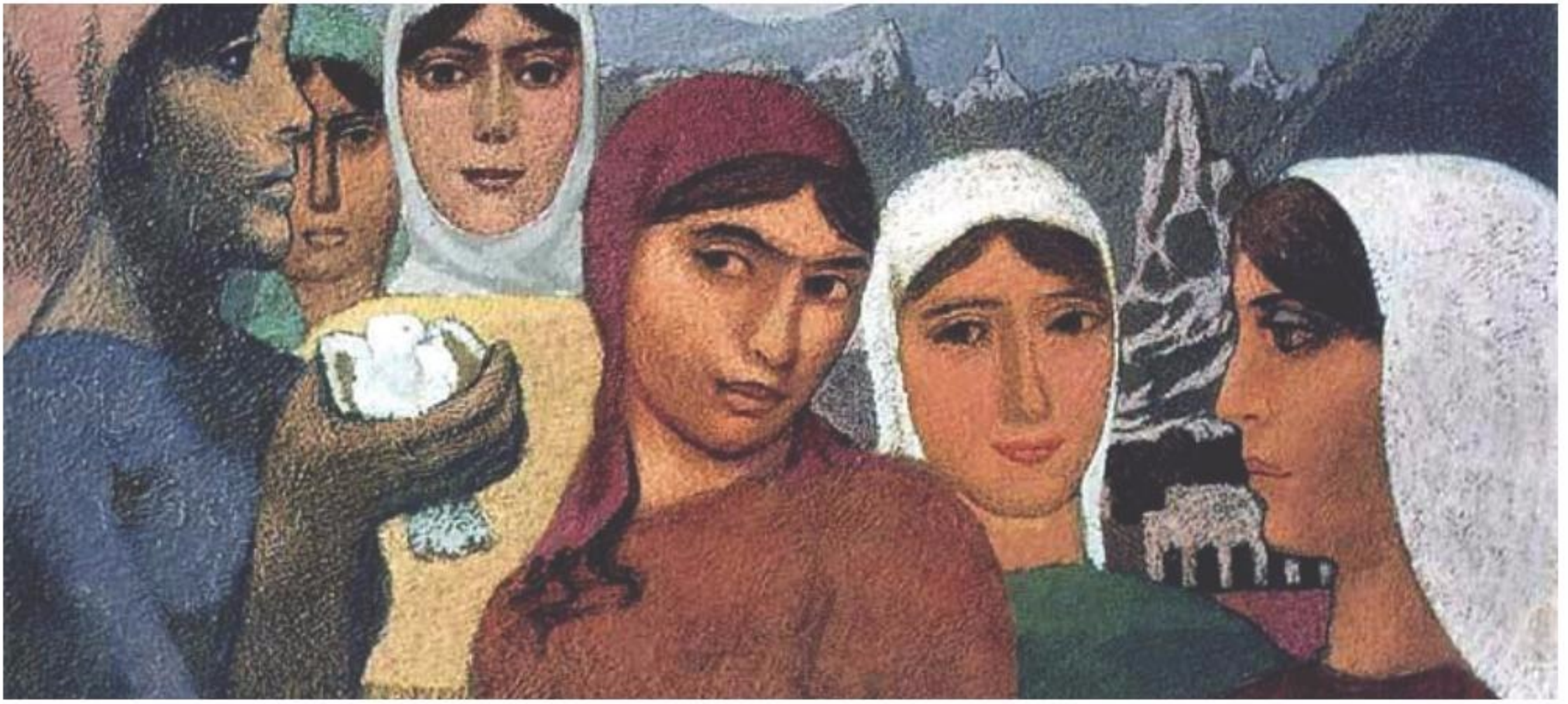
“Zabitanın uygulaması yerinde. Denize kimin girip kimin çıktığı belli değil. Ayrıca donlarda standart yok. Donunu seven buraya gelmesin. Donunu denizde kaybeden bir arkadaşım utancından karaya çıkamadı ve balıklara yem oldu.”

(K)ÖZLÜ SÖZLER

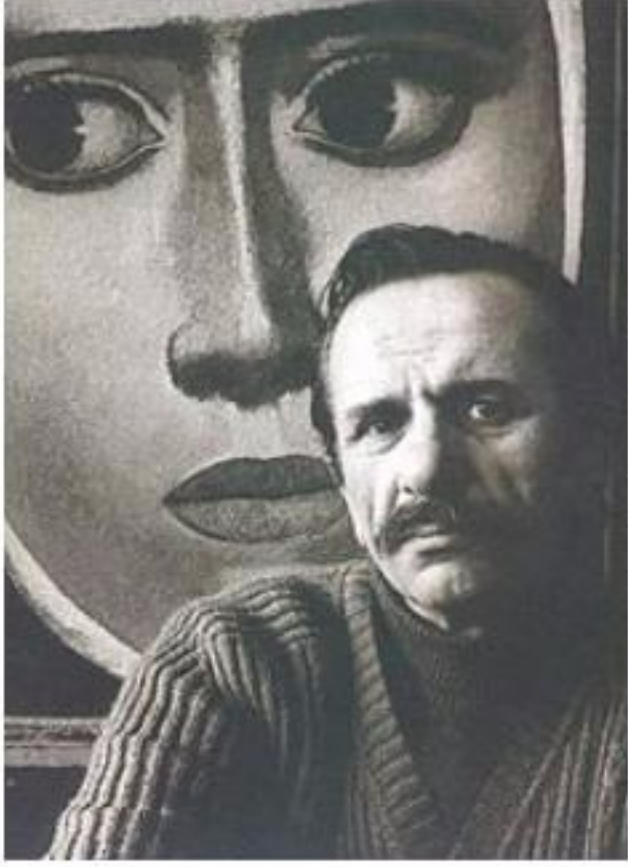
- *Sıfıra sıfır, elde var umut.
- *Kitap okumayan maval okur.
- *Sözüm zamansız bitti, fazla noktanız var mı?
- *Gel keyfim gel diyorum, öylece bakıyor...
- *Kıla kıllık edene yazıklar olsun.
- *Evdeki hesap AVM'ye uymaz.
- *Günde bir dakika düşünsek, ayda yarım saat yapar.
- *İnternete getirilen yasak, güvercinlerin iş yükünü artıracaktır.
- *Adalet mülkün temeli, insan buldu mu yemeli.
- *Kabak tadı veremedik, hıyar tadı verelim.

Ahmet Zeki Yeşil

İzmir, Ağustos 2017

PORTRE

NURİ İYEM

1915 de İstanbul'da doğan Nuri İyem'in, bir sağlık memuru olan babasının işi nedeniyle çocukluğu Anadolu'nun farklı yerlerinde geçmiştir. Resime küçük yaşlarda, duvarlara kömür kalemle yaptığı resimlerle başlamıştır.

İlkokula Mardin'de başladı.

1922 de kaybettiği ablasının gözleri yüzü daha sonraki yıllarda kadın portrelerine konu oldu.

1923 de annesi ve ablasıyla Arnavutluk İşkodra'ya gitti. Burada mahalle mektebiyle İtalyan okulunda okudu. Daha sonra İstanbul'a döndüler. Burada Pertevniyal Lisesi ve Akademi de okudu. 1933 de girdiği Akademi de Nazmi Ziya Güran'ın talebesi oldu.

Daha sonraki yıllarda Hikmet Onat, İbrahim Çallı, Leopold Levi'nin talebesi oldu.

Estetik derslerini Ahmet Hamdi Tanpınar'dan aldı.

1937 de mezun oldu. 1940 yılında akademiye geri dönerek Yüksek Resim Bölümünde okudu. Nalbant adlı eseriyle birinci olarak bitirdi. Aynı yıl Nasip Özçapan ile evlendi.

1941 yılında Avni Arbaş, Agop Arad, Turgut Atalay, Haşmet Akal, Fethi Karakaş, Ferruh Başağa, Mümtaz Yener'le "Toplumsal Gerçekçilik" akımını benimsedikleri Liman Grubu'nu kurdular.

Balıkçıları ve limanları resimlediği eserleriyle ilk

sergisini açtı. İlk resim dershanesini Beyoğlu Asmalı Mescit'te Fethi Karakaş ve Ferruh Başağa ile birlikte açtı. Buradan yetişen ressamın ileriki yıllarda Tavan Arası Ressamları adlı gurubu kurdular.

2. sergisinde kadın temalı eserleri sergiledi.

Nuri İyem bir süre Resim ve Heykel müzesinde Halil Dikmen'in yardımcısı olarak çalıştı.

1948 den itibaren soyut sanata yönelerek soyut çalışmalar yapmaya başlamıştır.

1952 den itibaren düzenli kişisel sergiler açtı. 1956 da Venedik, 1957 de Sao Paula Bienaline katıldı.

1960 dan itibaren Non-Figüratif çalışmayı bırakıp köyden kente göç eden insanları ve genç kadın portreleri yapmaya başladı.

Aynı dönemde Yeditepe ve Dost dergilerinde sanat yazıları yazmaya başladı.

1986 da Tüyap Ticaret Merkezinde 50. sanat yılı onuruna Retrospektif sergisi açıldı.

1973 de Cumhuriyet'in 50. yılı resim ödülü,

1989 Sedat Simavi Görsel Sanatlar ödülü,

1997 Tüyap İstanbul Sanat Fuarı onur ödülünü aldı.

16 Haziran 2005 tarihinde İstanbul'da vefat eden sanatçı Zincirlikuyu Mezarlığına gömüldü. Cenazede kendi gibi sanatçı eşi Nasip İyem'de vardı.

Öldüğünde 3500 civarında resim bıraktı.

Güniz A.Küçükkoğlu

İzmir, Ağustos 2017

Her şeye rağmen umudunu yitirmeyen
Sadako'nun gerçek yaşam öyküsü

TURNALAR UÇUN HIROŞİMA'YA

ben hiç görmedim Hiroşima'yı
ne kırk beş öncesi,
ne de sonrası
yakmış, yıkmış, yok etmiş
kırk beşte Hiroşima'yı atom bombası

okuduklarım, duyduklarım
anlatıyor bütün bunları
üzülüyorum
oysa,
ölümcül acıları ben yaşamadım
on iki yaşında ölen Sadako Sasaki
ne amcamın kızıydı
ne dayımın
ne de halamın
onu da biliyorum

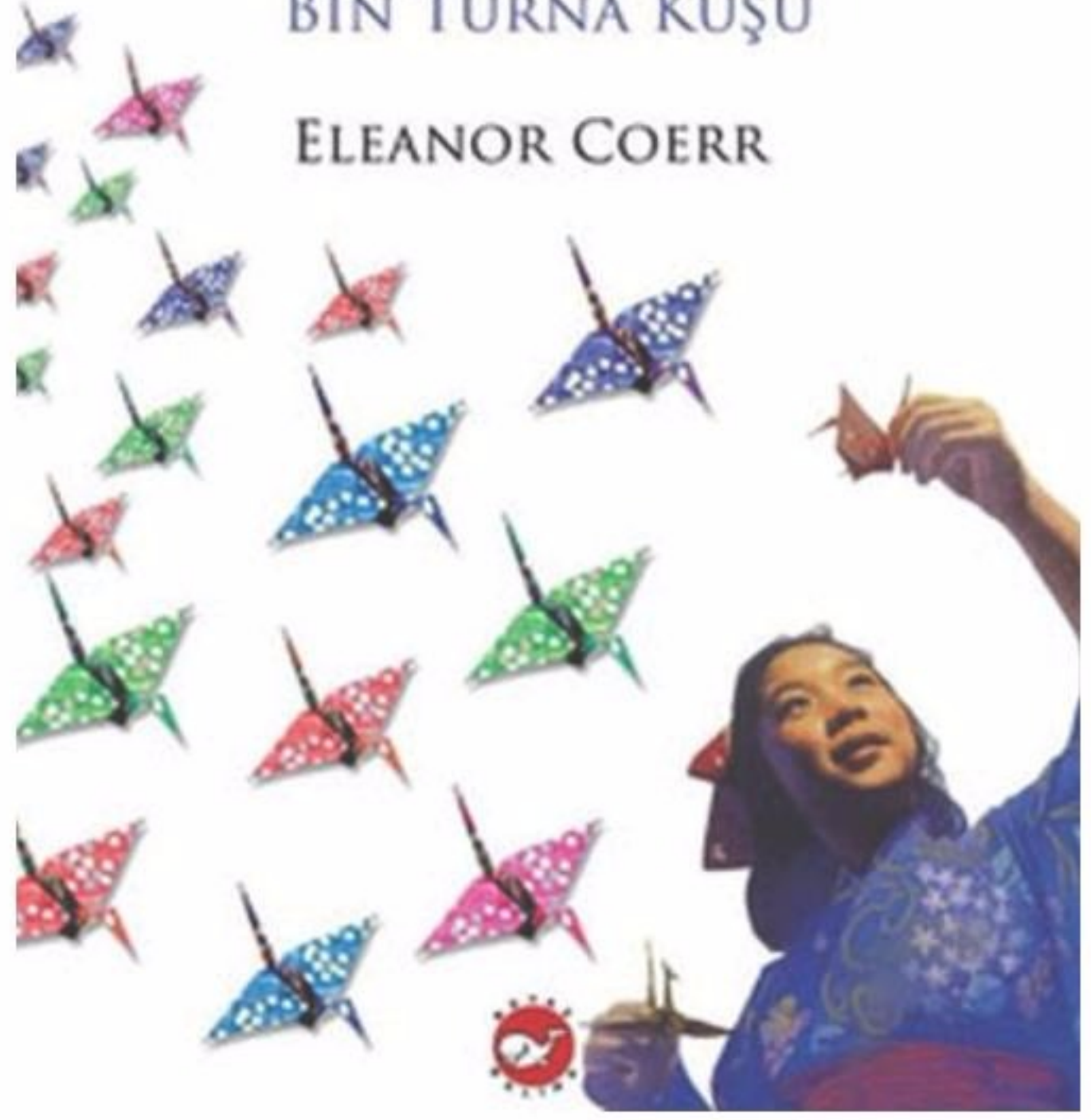
ama onlar insandı
ben de insanım
yetmez mi bu ortak yanı

düşünüyor
ve yaşadığıma utanıyorum

SADAKO

VE KÂĞITTAN
BİN TURNA KUŞU

ELEANOR COERR

"Sadako Sasaki, 6 Ağustos 1945 günü Hiroşima'ya atom bombası atıldığında, 2 yaşında bir kız çocuğudur. 12 yaşına geldiğinde radyasyon nedeniyle kansere yakalandığını öğrenir. Öleceğini bilir. Ama Japon inancına göre kâğıttan 1000 tane turna kuşu yapanın dileği gerçekleşir. Ve Sasaki, bulduğu bütün kâğıtlardan turna kuşu yapmaya başlar hasta yatağında. Fakat 646. turna kuşunda son nefesini verir."

Hüseyin Kekiç

İstanbul, Ağustos 2017

Elde edemeyeceği şeyler hayal etti;
Çünkü o sadece hayaletti.

Lavinya Öz
Ankara, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Fotoğraf

Hayriye Duranlı
İzmir, Ağustos 2017

Fotoğraf

Şengül Yılmazkaya
İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Fotoğraf

Tijen Köftecioğlu
İstanbul, Ağustos 2017

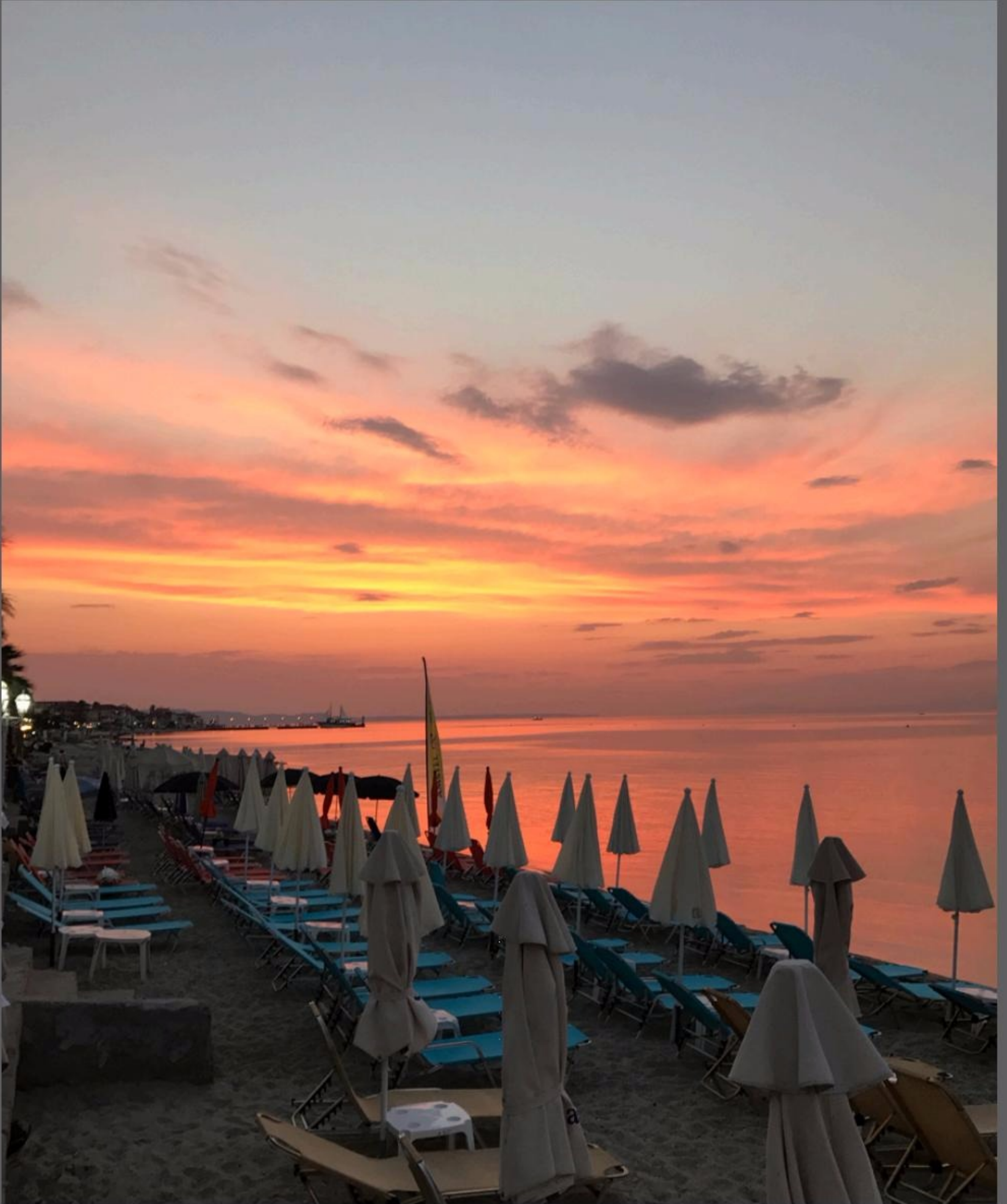
Fotoğraf

Eren Demir
İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Fotoğraf

Ayla Gözenli
İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Fotoğraf

Hüseyin Kekiç
İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Fotoğraf

Nihal Rende
İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Fotoğraf

Zümrüt Çakar
İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Fotoğraf

Asuman Gündüz

Almanya, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Resim

Emel Üstündağ
İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Resim

Güniz Küçükoglu

İzmir, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Resim

İlgen Demir
İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Resim

Metin Selçuk
İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Resim

Sibel Yıldırım

İzmir, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Resim

Sema Güngör
Çorlu, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Resim

Özen Araser

İzmir, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Resim

Nilgün Altan
Ankara, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Resim

Funda Kantaroğlu

İzmir, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Karikatür

Nicoleta Ionescu

Romanya, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Karikatür

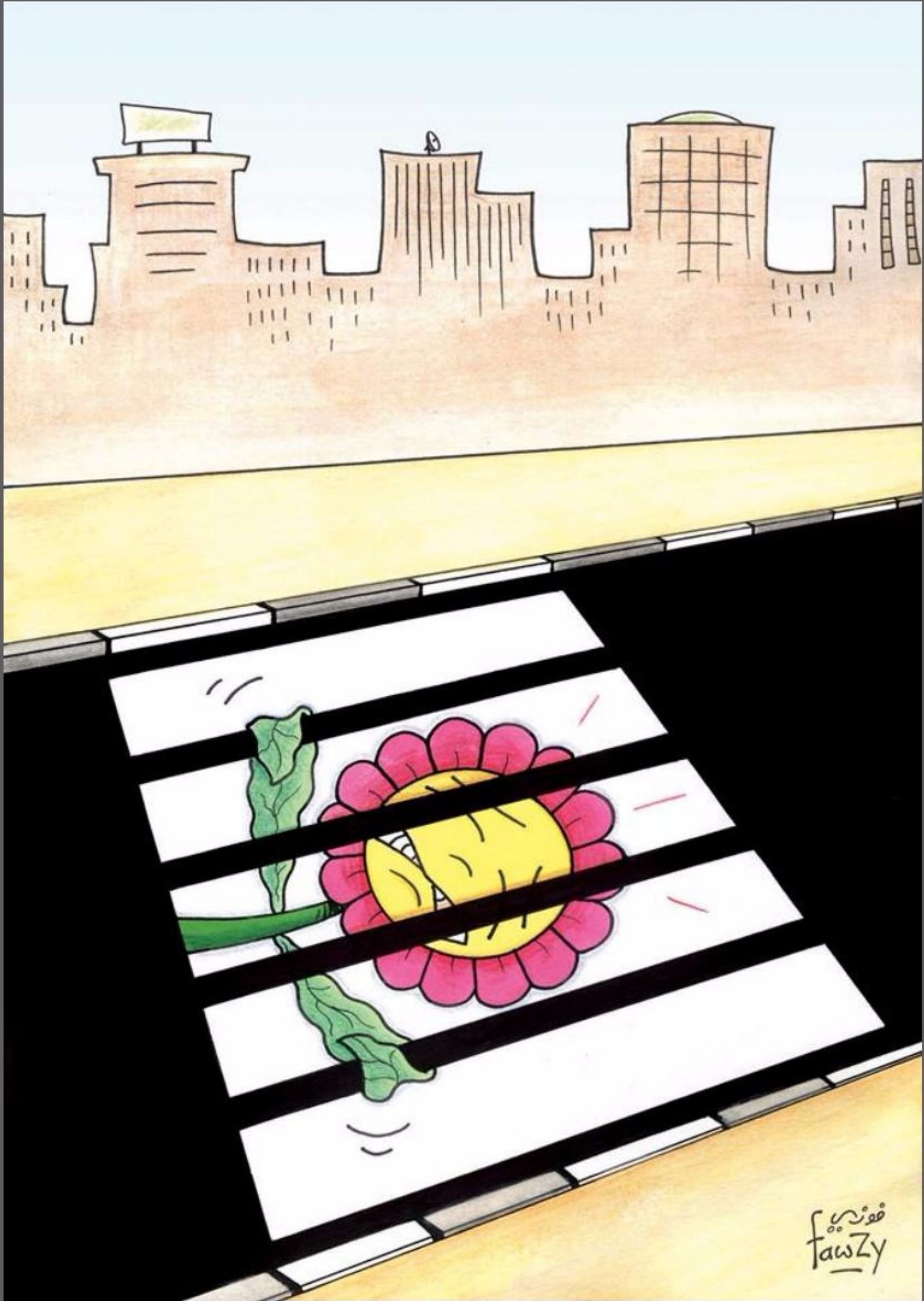
Agim Krasnigi

Kosova, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Karikatür

Fawzy Morsy

Mısır, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Karikatür

Peiman Mirzaei

İran, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Karikatür

Tvg Menon

Hindistan, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Karikatür

Raşit Yakalı

İstanbul, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Karikatür

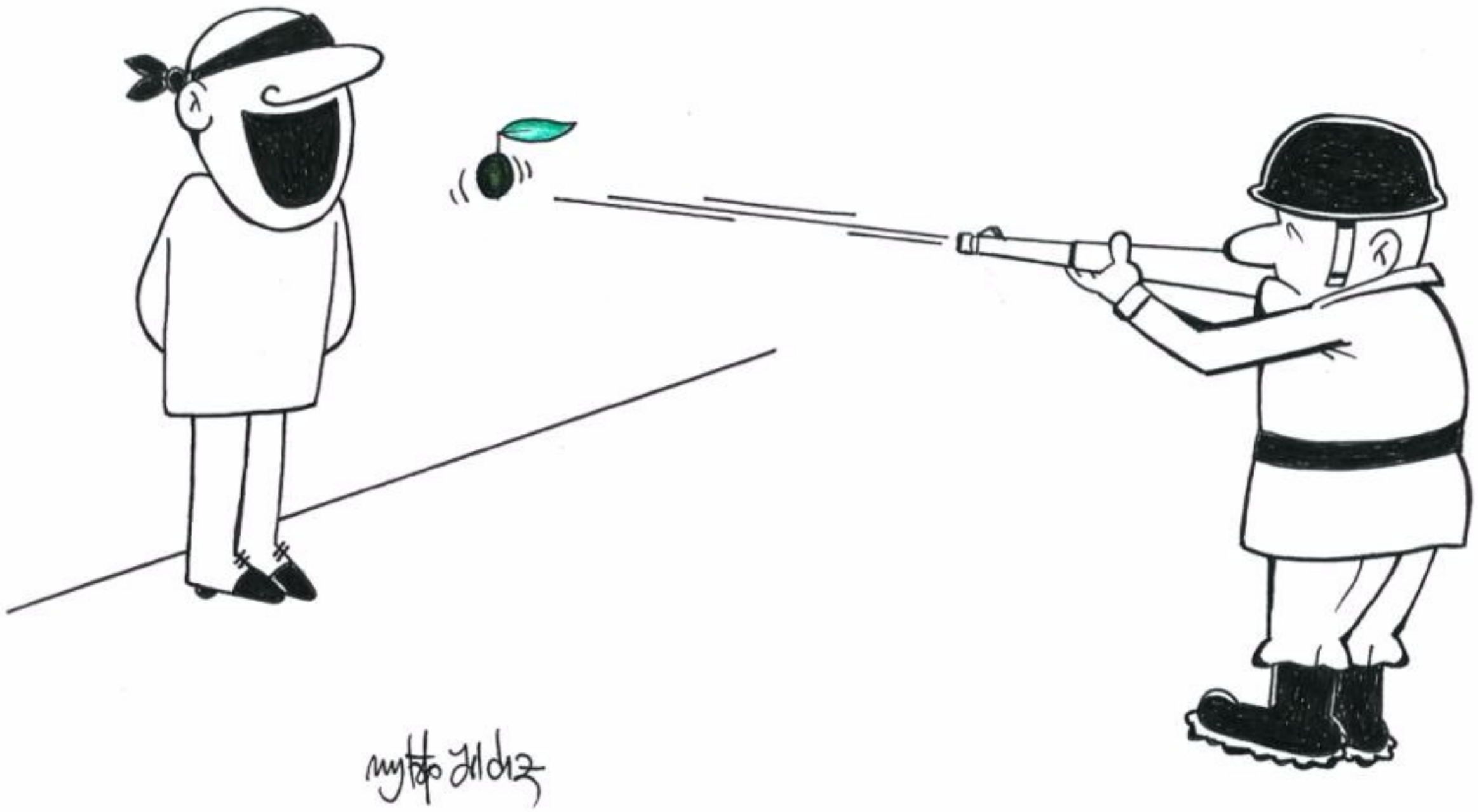
«Ağaç demiş ki baltaya
sen beni kesmezdin ama
ne yapayım ki sapın benden...
Bak şu ağacın bilincine sen ;
Ölen ben, öldüren benden!...»

Mehmet Saim Bilge

Ankara, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Karikatür

Mustafa Yıldız

İzmir, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Ebru

Burhan Ersan

Muğla, Ağustos 2017

Kültür & Sanat

Ebru

Emel Üstündağ

İstanbul, Ağustos 2017